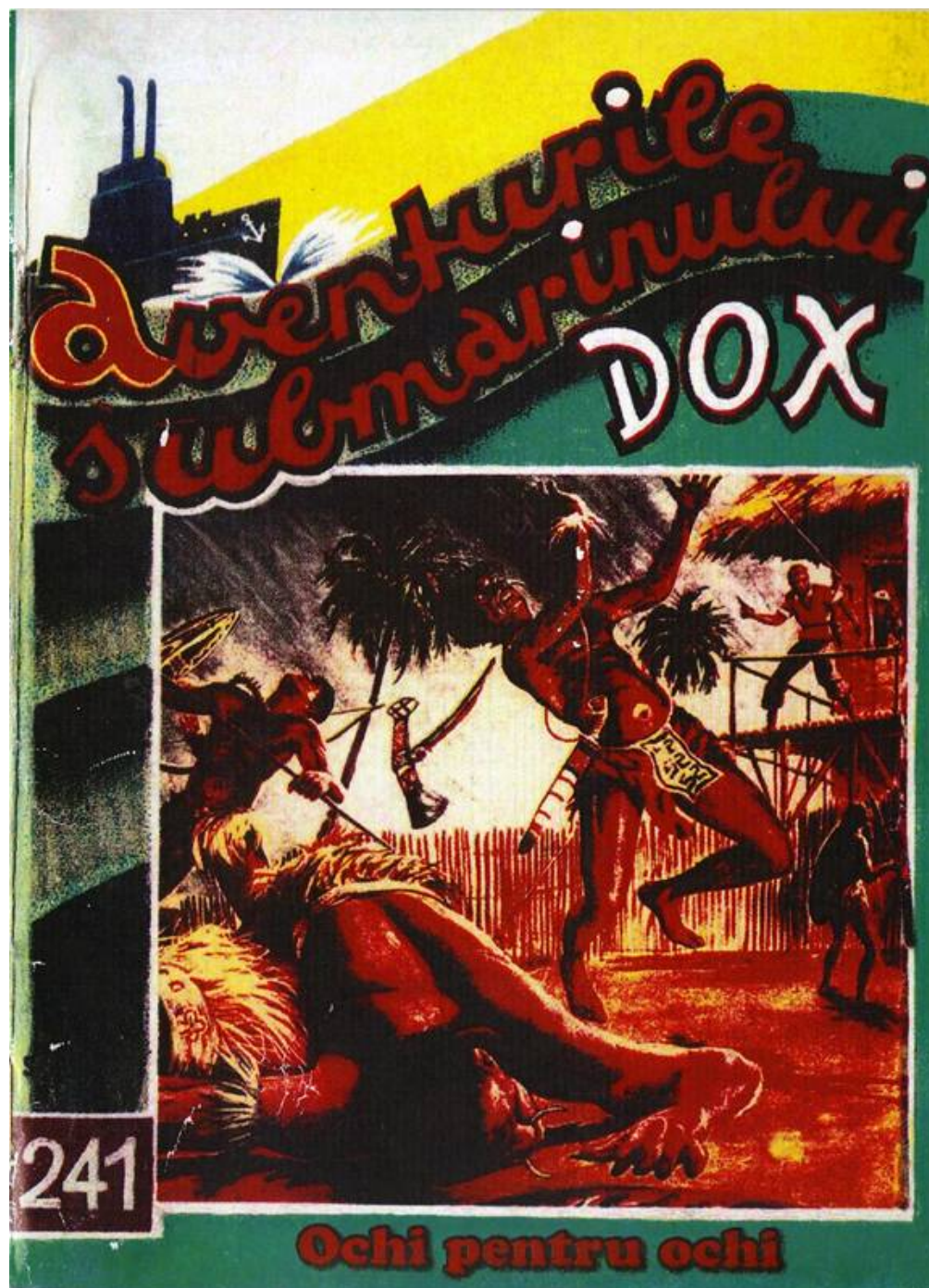

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 241

OCHI PENTRU OCHI

Traducere de LIA HÂRSU

V.1.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

Capitolul I

Prizonierii vânătorilor de capete

— Rindow, se adresează George primului ofițer urcând pe platforma turnului submarinului.

A coborât apoi încet pe punte și a pornit în față, spre provă, apropiindu-se de Petre.

— Am înaintat de acum foarte departe spre nord, domnule George.

Și Petre și-a luat binoclul de la ochi.

— Tocmai i-am spus domnului Rindow că ne vom opri la cel mai apropiat sat. Ai reușit cumva să descoperi pe insulă vreo semnalizare cu fum?

Petre a negat din cap:

— De obicei vânătorii de capete se împrăstie de îndată cu albi luați prizonieri și ca de obicei și de această dată s-au făcut nevăzuți.

George și-a strâns buzele; era frământat de gândul eliberării tatălui său, a doctorului Bertram, a lui Edward Barth și a celor cinci marinari aflați în puterea vânătorilor de capete.

Petre a pus mâna pe umărul protejatului său:

— Îi vom găsi pe camarazii noștri, domnule George. Malaita nu-i chiar atât de mare!

— Dacă am reuși măcar să descoperim un loc ascuns de debarcare, a spus George, altfel cu siguranță nu vom afla nimic! Dar până găsim unul s-ar putea să fie prea târziu.

Petre nu știa ce putea să îi răspundă și și-a dus iarăși binoclul la ochi, privind în fața sa. Deodată a scăpat un strigăt:

— Ce s-a întâmplat, Petre? a întrebat George.

— Acolo, înainte, este un kanu cu un bășinaș.

— Ei și? Omul pesemne că pescuiește.

— S-ar putea și asta. Însă lângă el mai stă cineva.

— Poate că-i femeia lui.

— Cel de alături e un bărbat și mai exact, un alb.

— Un alb?

George a apucat binoclul de campanie pe care i l-a întins Petre și a privit atent într-acolo.

— Într-adevăr, e un alb.

— Știu că în Malaita nu prea locuiesc mulți europeni.

— Nu cunosc multe despre asta, însă știu că până acum puțini albi au reușit să pună piciorul aici. Oricum asta dă de gândit.

George s-a întors și a făcut un semn cu mâna spre turn, unde Rindow urmărea și el kanu-ul.

— Ne vom apropia, domnule George, să vedem dacă nu cumva acela este un naufragiat.

— Nu cred asta domnule Rindow. Trebuie să fie un alb care locuiește pe această insulă.

Apoi întorcându-se spre Petre, zise:

— Am o nouă speranță.

Uriășul nu voia să îi spulbere nădejdea prietenului său:

— E posibil totuși ca el să ne ajute. Sper să primim niște informații. Un european care trăiește aici trebuie să se înțeleagă foarte bine cu indigenii și de aceea am putea afla câte ceva de la el despre locul unde sunt ținuți camarazii noștri.

Între timp submarinul s-a apropiat de kanu până la douăzeci de metri.

Europeanul s-a ridicat în picioare:

— Văd bine? a strigat el bucuros. Bine ați venit, domnilor! N-am mai văzut nici un alb de mai mulți ani!

Camarazii au putut recunoaște după accent că aveau de-a face cu un englez. Băştinașul și-a împins kanu-ul mai aproape.

— N-am știut că în Malaita locuiesc albi, i-a replicat George. Veniți, vă rog, la bord!

Omul s-a străduit să ajungă pe puntea submarinului și i-a strâns mâna lui George.

— Mă numesc Morton și sunt misionar, s-a prezentat el.

— Misionar? a exclamat uimit George. Aici, la Malaita, asta-i ceva ieșit din comun. Precis că nu prea aveți mari șanse printre vânătorii de capete.

Chipul bărbatului s-a luminat de un surâs:

— Nu-i nimic imposibil, chiar și vânătorii de capete sunt oameni și au un suflet.

— Iertați-mă, s-a încurcat George, nu am avut asta în vedere, mă refeream la strădania de a elimina barbara lor deprindere.

Morton a arătat spre băştinașul său:

— Vedeți, acolo stă Baga, ajutorul meu și el a fost vânător de capete, iar acum e creștin. Tribul lui l-am convertit deja.

— E o treabă grea, părinte Morton, eu îți doresc să o poți duce până la capăt. Totuși, acum trebuie să mă recomand și eu, numele meu este George Farrow, al celui de aici e Petre, iar acolo în turn se găsește primul ofițer, domnul Rindow.

— Submarinul lui Farrow? a exclamat Morton fericit. Am aflat de pe acum multe despre dumnealui. Baga merge destul de des cu barca dincolo, la Guadalcanal și-mi aduce de acolo chiar și ziare, așa că aflu destule informații despre dumneavoastră.

El i-a strâns mâna lui Petre și s-a întors spre Rindow, urcând în turn.

— Am dorit întotdeauna să-l întâlnesc pe căpitanul Farrow și să-i strâng mâna acestui om curajos. Unde-i tatăl dumitale, domnule Farrow?

Chipul lui George a devenit grav:

— El, cu alți șapte camarazi, a ajuns prizonier la vânătorii de capete. Nu știu nimic unde au fost duși. Trebuie să fie pe aici, prin apropiere.

— Aici, în apropiere? s-a mirat pastorul. Eu nu cunosc nimic. Știi tu ceva, Baga?

— Pot să-i întreb pe tovarășii mei de trib. Vă voi da de știre, a răspuns băștinașul într-o engleză fără cusur.

— Se află de o zi pe aici, a spus George și sălbaticii nu au dat încă nici un semnal.

— Vom reuși și te voi ajuta, domnule Farrow.

Morton i-a informat că în apropiere se găsește un golf.

— Ați putea acosta acolo și stațiunea nu-i prea departe. După aceea ați fi de acord să deveniți oaspeții mei?

George a confirmat bucuros din cap.

— Dumneata îmi dai speranțe, părinte Morton. Acceptăm invitația cu plăcere.

Morton a îndrumat submarinul până în apropierea țărmului, de unde camarazii puteau să debarce numai duși de o barcă. De aici, el i-a condus mai departe pe George, Rindow, Petre, Kard și cinci marinari, spre reședința misiunii din apropiere. Aceasta se afla în vecinătatea pădurii, împrejmuită de o palisadă înaltă. Impunătoarea clădire, o adevărată fortăreață, se înălța pe o fundație de piloni și avea în jur un balcon. După un gard de uluci erau pitite mai multe anexe gospodărești.

George a clătinat din cap când a dat ochii cu această construcție:

— Îți faci treaba aici, părinte Morton, dar nu numai sub ocrotirea lui Dumnezeu, a remarcat el zâmbind.

— Ar fi o nechibzuință de necugetat să-mi las casa fără apărare. Am obținut această clădire cu ajutorul umililor băștinași, a spus el plin de mândrie. Așadar, poftiți, veniți mai aproape!

El i-a călăuzit pe oaspeții stăpână la etajul de sus, spre care. Ducea o scară ușoară dintr-un soi de frânghie împletită. În cazul unui atac o trag sus, a ținut să precizeze misionarul. În curtea misiunii lucrau mai mulți canaci. Aceștia i-au salutat bine dispuși pe noii veniți. George și tovarășii săi le-au răspuns prin câte un gest. Apoi au pășit în interior și au rămas surprinși de mobila confortabilă, deși simplă pe care s-au așezat.

— M-am aranjat aici cât mai plăcut, așa cum a fost cu puțință, s-a scuzat Morton. După cum vedeți, mai sunt încă în legătură cu civilizația.

Rostind aceste cuvinte, el a pus pe masă niște pahare de vin și o sticlă plină, de un nivel promițător totul, pe care a destupat-o.

— O mică înghițitură nu ne va dăuna, în ciuda arșiței, i-a liniștit el râzând. În sănătatea dumneavoastră, domnilor!

Când paharele au fost din nou umplute, George a spus:

— Mă mir mult, părinte Morton, mai ales nu numai că ești în viață, dar și că locuința dumitale mai există încă aici.

Pastorul a clătinat cu seriozitate din cap:

— Nu a fost prea ușor și chiar în momentul de față nu este încă, domnule Farrow. Am convertit vreo cincizeci de insulari, care-mi sunt fideli. Baga este ajutorul meu, el se îngrijește mult de asta, așa că sunt liniștit. Desigur că el a reușit numai prin faptul că mă prezintă ca pe un mare vrăjitor alb. Trebuie să spun că asta mă mâhnește foarte mult.

Și misionarul a râs dureros.

— Totuși, părinte Morton, cinstit vorbind, el are într-un fel dreptate, deoarece ați conviețuit atâta vreme ca vrăjitor printre acești sălbatici înrăiți. Dar existența dumitale nu va fi poate de acum înainte cu mult mai sigură.

— Într-adevăr, aceasta pare îndoielnic. În vecinătatea mea există un trib socotit foarte sălbatic și mă aștept în fiecare zi ca acestuia să-i dispară reținerea.

George i-a aruncat lui Petre o privire scurtă:

— Dacă vrem să-i găsim pe camarazii noștri, acolo va trebui să atacăm.

— Vă rog fără nici o violentă, domnule Farrow și văd că fără voie m-am vârat într-o încurcătură. Soarta mă va duce spre locul ce-mi este destinat. Totuși, acum prefer să vă sfătuiesc cum puteți să vă regăsiți tovarășii.

— Va trebui să mergem în satul lui Baga și să obținem informații de acolo, a aruncat George o vorbă.

— Exact, tocmai la asta m-am gândit și eu, a fost de acord Morton. Putem porni de îndată?

— Suntem mereu gata, părinte Morton.

Pastorul l-a strigat pe Baga. Acesta a intrat înclinându-se.

— M-ai chemat, părinte?

— Vrem să-ți vizităm satul, Baga, poate că vreunul din tribul tău știe ceva despre prizonierii europeni.

— Vă voi conduce eu însumi într-acolo, părinte.

Băștinașul a vrut să iasă din nou afară, însă George l-a chemat înapoi:

— Eu îmi dau seama, Baga, că părintele tău Morton se află într-o mare primejdie. Se pare că pe aici se găsesc niște triburi care ar vrea să-i distrugă casa și să-l ucidă.

Baga a răsuflat adânc:

— Așa este, însă de când sunt cu părintele, eu l-am protejat.

— N-ai putea să-mi spui și altceva, Baga, a insistat Morton, cum stau lucrurile cu adevărat?

— Până acum, părinte, ți-am ascuns, totuși nu vreau s-o mai lungesc. Căpetenia Manto și-a convins războinicii că vrăciul cu care umblu eu nu este puternic. Ugo, cel mai diavolesc om al tribului, a făcut niște vrăjitorii mari ca să-ți nimicească puterea. Mă tem că războinicii lui Manto vor veni aici foarte curând.

— Nu sunt primul misionar care a murit pentru credința sa.

— Dar, părinte, nu trebuie să mori, a strigat Baga agitat. Eu am doborât mulți războinici care au vrut să te omoare, deși tu m-ai învățat că nu-i îngăduit să ucid. Dar a trebuit să o fac, altfel capul tău ar fi fost acum atârnat în coliba unuia din ucigași. Am să pregătesc mai mulți tineri din tribul meu și ne vom apăra. Desigur că Manto are războinici mai numeroși și nu știi, totuși, dacă îi vom învinge.

— Te vom ajuta, Baga, l-a liniștit George, punându-i mâna pe umăr. Manto este neputincios împotriva armelor noastre.

— Nu vreau o asemenea rezolvare, Baga și misionarul și-a ridicat mâna în semn de împotrivire. Printr-o muncă de ani de zile am făurit o operă pașnică și acum să-mi fie distrusă prin violență? Am să merg la Manto și voi vorbi cu el.

— Părintele Morton este foarte bun, exclamă George. Generoasa dumitale intenție față de băștinași te onorează. Ai făcut din Baga și tovarășii lui de trib, în chip miraculos, niște creștini credincioși. Mă gândesc însă că la Manto fiecare vorba bună este aruncată în vânt. Și te rog să primești mulțumiri în numele tatălui meu și a celorlalți camarazi ai noștri, dar cu vorbe pașnice nu-i poți elibera.

Misionarul s-a uitat înaintea sa, după care a spus cu greutate:

— Vom vedea ce vom face mai târziu, când ne vom reîntoarce. Acum vom merge în satul lui Baga.

Baga i-a călăuzit pe aventurieri spre marginea pădurii, de unde pornea o potecă îngustă. Între timp băștinașul o luase repede la picior pe drumul acesta socotit sigur, urmat ceva mai încet de Morton. Foarte aproape de el pășea Kard, căruia George i-a făcut semn să nu-l scape din vedere pe misionar. Îndărătul lui veneau cinci marinari. Convoiul era încheiat de George, cu Rindow și Petre.

— E o treabă fără nici un rost, a mormăit Petre.

— La ce te gândești când spui asta?

— Noi trebuie să-l căutăm pe tatăl dumitale, ca și pe ceilalți camarazi și iată că-l pândim pe Morton. Omul s-a și hotărât și va merge la vânătorii de capete.

— De asta îl cred în stare și eu. Morton e atât de convins de misiunea lui, încât este gata să nu vadă nici o primejdie.

— Eu găsesc că face pe grozavul! și-a dat cu părerea Rindow. Cum este cu puțință ca pastorul Morton să ducă la capăt o treabă de o atât de mare importanță prin convertirea acelui șef înrăit al vânătorilor de capete.

— Nu-mi dau seama, a spus George. De aceea am și început să îmi pierd răbdarea.

Oamenii păseau tăcuți înainte. Deodată, coloana s-a oprit la un strigăt venit din față. George s-a izbit de ceilalți camarazi de dinaintea sa. S-a grăbit să ajungă acolo și a rămas înlemnit, scăpând o exclamație de spaimă. Înaintea sa zăcea nemișcat la pământ Kard și nu se vedea nici o urmă de Morton. George a simțit că îl străpunge prin inimă un fior de gheață. Tânărul s-a aplecat jos și l-a pipăit pe Kard. Uriașul zăcea pe o parte și George a răsuflat ușurat când i-a simțit bătaia pulsului. Kard era deci numai amețit. Rindow și Petre s-au apropiat și ei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Rindow alarmat.

— Nu se știe încă, a răspuns unul dintre marinari. Mă aflam la o distanță de vreo zece metri de Kard. Gând am ajuns aici, chiar la cotitura potecii, el era întins la pământ și misionarul dispăruse.

— Dar pe băștinașul pastorului nu l-ai văzut?

— N-am auzit nici măcar un foșnet dinspre el.

Pe când Petre se interesa, vorbind cu ceilalți camarazi, George a aruncat o scurtă privire înspre locul în care se aflase pastorul. A descoperit niște urme, însă acestea dispăreau la scurtă distanță. Vânătorii de capete se ascunseră cu atâta măiestrie în desiș, încât nu-și trădaseră nici cu cel mai mic semn prezența. Apoi tânărul s-a reîntors la ceilalți camarazi, a îngenuncheat la pământ lângă Kard și l-a frecat pe frunte. Acesta s-a ridicat cu greu și s-a sprijinit de Petre.

— E o treabă neplăcută, domnule George, pentru că nu pot spune nimic despre ce s-a petrecut.

— N-ai văzut și n-ai auzit ceva, Kard?

— S-a petrecut totul așa, deodată. În fața mea a țâșnit din desiș un braț cu o măciucă și înainte de a putea înțelege ce este, am primit o lovitură care m-a lăsat fără cunoștință.

George l-a privit pe Kard:

— Urmele duc până la vreo zece metri și mai departe nu se observă nimic. Avem de-a face cu adversari foarte periculoși. Poți să umbli Kard?

— Firește, nu renunț. Totuși nu sunt chiar scos din luptă. Acum trebuie să dau de acest băștinaș cu două fețe.

— Să fi mers oare în satul său? s-a întrebat Rindow.

— Asta-i una din posibilități, să fi continuat drumul mai departe. Totuși, Baga este un om inteligent și îmi pun în el întreaga speranță.

Aventurierii își reluasera deja mersul și deodată și au tras picioarele de la pistoale, ridicându-și brațele înarmate la apariția lui Baga. El i-a privit pe toți speriați:

— Unde este părintele Morton?

George l-a informat pe scurt ce i se întâmplase. Băștinașul a pătruns în desigur și a examinat urmele observate mai înainte de George. După doar câteva clipe s-a și reîntors. La rândul său nu a putut să deslușească nici o urmă mai departe.

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu adevărat.

— E vorba de Manto? l-a întrebat George.

— Da, războinicii lui.

— Atunci, într-adevăr trebuie să-i facem o vizită acestei căpetenii. Dar de unde știi asta atât de precis?

Baga l-a privit pe George cu ochi mari, plini de mândrie:

— Trebuie să mărturisesc că nu am fost în satul meu de mai multe, zile și acum când mă reîntorceam spre el, cineva de-ai noștri întâlnit în cale mi-a dat niște vești. La noi știrile umblă repede, domnule. Așa am aflat adineauri ceva și anume că undeva sunt ținuți prizonieri opt oameni albi.

— Aceștia sunt camarazii noștri, a sărit George tulburat. Ai aflat în care trib?

— Da, domnule, războinicii lui Manto îi țin închiși în satul acestuia.

— Baga, cunoști drumul spre satul lui Manto?

— Cunoscut un sat și nu se află departe de aici.

— Manto locuiește cumva în două sate?

— Da, unul în apropiere de mare și unul mai departe, în interiorul ținutului; acolo se retrage tribul său când îi amenință o primejdie.

— Vrei să ne conduci până acolo? Călăuzește-ne, Baga!

Băștinașul a confirmat din cap, apoi a pornit înaintea camarazilor. Au mai străbătut o scurtă porțiune de potecă, după care băștinașul a cotit la dreapta. Când ultimul din coadă a pătruns pe această potecă, mai șerpuită, atunci Baga s-a îndepărtat de capul coloanei doar atât cât să poată fi văzut. De această dată George a pășit înaintea camarazilor săi, hotărât și fără zgomot, cu pistolul la îndemână, gata să îl folosească. Examina cu băgare de seamă tufișurile din ambele părți. Aproape de tot, în spatele lui, îl urma Petre, cercetând atent la rândul său în preajmă, deși îl mai ajuta și pe Kard.

Deodată, Baga s-a întors spre aventurieri și le-a făcut semn cu mâna să se apropie în liniște. Când au ajuns lângă el, acesta a dat la o parte ramura unui arbust, astfel ca tânărul aflat în față să poată privi înaintea lui.

George a văzut atunci o colină ce dădea într-o vale, toată acoperită cu tufișuri foarte dese. Pe acest loc se afla satul căutat și părea însuflețit de oarecare mișcare.

Însă George a mai văzut și altceva. Aproape de tot stătea rezemat de lancea sa un vânător de capete.

Tânărul i-a făcut semn lui Petre, arătându-l pe pândar:

— Trebuie să-l îndepărtăm cât se poate de repede, i-a șoptit el, dar fără nici un zgomot. Mă voi apropia de el pe furiș și îl voi înhăța. Tu ai să mă urmezi de aproape, dar ai grijă să nu fii simțit.

Înainte ca Petre să poată răspunde, George a și dispărut printre două tufișuri în direcția sălbaticului. Uriașul l-a urmat, dar nu chiar atunci și observând o creangă uscată, a frânt-o între degete. Deși zgomotul produs a fost foarte ușor, vânătorul de capete și-a încordat tot corpul și s-a întors fulgerător pe jumătate.

În aceeași clipă, George s-a năpustit asupra lui și-a doborât. L-a apucat prin surprindere de gâtlee și l-a strâns din toate puterile, până ce acesta a început să se piardă, însă tânărul a observat numaidecât că avea de-a face cu un adversar îndemânatic și foarte puternic. Vânătorul de capete l-a apucat pe alb de încheietura mâinii și s-a răsucit înjur ca un șarpe. George era de acum conștient că dacă slăbește strânsoarea doar o secundă, atunci l-ar fi scăpat imediat..

În aceeași clipă, prin fața tânărului a trecut ceva repede, s-a auzit o izbitură surdă și corpul din mâinile lui s-a făcut moale. Petre observase încheștarea și a intervenit la timp, lăsându-l nemișcat pe sălbatic cu o lovitură sigură.

George l-a părăsit pe omul întins la pământ și Petre l-a târât pe leșinat în tufiș, unde l-a legat și i-a pus un căluș. În vremea asta tânărul și-a concentrat întreaga atenție asupra satului și a împrejurimilor sale și a înțeles că acolo se petrece ceva, dar nu-i lăsa impresia unei curse. Ce-i drept, războinicii se agitau confuz, de parcă s-ar fi așteptat la un atac.

Petre n-a întârziat să ajungă lângă protejatul său:

— Ai putut să descoperi ceva, George?

— Nu-i văd nici pe prizonieri și nici pe misionar.

— Poate că se găsesc în celalalt sat.

— E posibil, dar cu toate acestea, trebuie mai întâi să ne încercăm norocul aici.

— Nu putem să întreprindem ceva imediat, până nu știm exact unde se află camarazii. Dacă am ataca acum, Manto i-ar

ucide pe prizonieri.

George a arătat înspre partea opusă a marelui luminiș:

— Dincolo, pe lizieră, se află o colibă mare. Acolo locuiește Ugo, marele vraci, a intervenit Baga, care se apropiase de George. În caz că prizonierii se găsesc în sat, atunci s-ar putea să fie numai în coliba aceea.

— Dacă-i așa, să mergem să facem o cercetare, a propus George.

— E o treabă primejdioasă, domnule George, a atras atenția Rindow încruntându-se, pentru căci cu siguranță sunt instalate multe străji în jurul satului.

— De treaba asta ne vom ocupa numai eu și cu Petre.

Rindow și-a ridicat mâinile în sus zicând:

— Asta nu pot să accept.

George a trebuit să râdă și Rindow s-a stăpânit întocmai ca tatăl său.

— Dacă am pătrunde toți deodată în desiș, am fi repede descoperiți, domnule Rindow. Pentru mine și Petre asta-i o chestiune foarte simplă.

— Iar noi vom rămâne aici și vom privi cum o veți încasa de la vreunul.

— Dumneavoastră ne veți asigura acoperirea. Dacă cineva ne va observa și vom fi în primejdie, atunci va trebui să trageți. Veți deschide focul chiar din acest loc.

George s-a răsucit spre Baga:

— Vrei să ne însoțești?

— Da, domnule, vă voi putea fi folositor.

— Alegeți momentul potrivit când veți putea trece pe lângă paznici, le-a atras încă o dată atenția Rindow.

— S-ar putea întâmpla să-i și ucidem, a spus George încrezător, făcându-i un semn când a pornit cu Petre și Baga.

Băştinaşul s-a îndreptat spre sat, păşind ușor împreună cu cei doi albi, chiar pe marginea luminişului. Tufişurile de aici erau destul de îndepărtate unele de altele, ceea ce înlesnea deplasarea fără zgomot, dar deveneau destul de dese pe lângă sat, ca să-l protejeze.

Pe măsură ce înainta tânărul era stăpânit de gânduri negre. Se strecura totuși hotărât în spatele băştinaşului. Se afla oare aici tatăl său, iar ceilalți camarazi mai erau încă în viață?

Deodată, Baga a dat înapoi când a observat un arc mare, destul de primitiv, îndreptat în direcția lor. De cum l-a văzut pe pândar, l-au și ocolit. Au trebuit încă o dată să mai evite o strajă și numai după aceea, luând-o pe altă parte a luminişului, s-au apropiat de coliba şamanului. Baga s-a oprit deodată după un tufiş și s-a lăsat în jos. George se uitase și el înainte,

însă nu văzuse nimic în apropiere și ar fi murit dacă mai înainta. Asta ar fi însemnat și sfârșitul său.

Înainte sa, lângă un tufiș des, răsărise un chip întunecat de după o tufă. Brațul lui George a aplicat mecanic o lovitură puternică cu pistolul în creștetul paznicului. Izbitura era atât de viguroasă încât tânărul a scăpat arma din mână. Prin umăr i-a trecut o durere pătrunzătoare și apoi prin întreg corpul. Brațul îi atârna în jos neputincios, în aceeași clipă, prin fața tânărului a alunecat iute un cuțit. Dar o săritură fulgerătoare l-a ferit de lama sclipitoare.

Agresorul era un individ uriaș, un vânător de capete foarte puternic. Acesta s-a năpustit imediat din nou asupra tânărului. Însă și de această dată fiul căpitanului a putut să evite înspăimântătoarea lovitură ce-i ținea inima, deși durerea din braț îi stingherea mult orice mișcare.

Sălbaticul ținea în mână stângă o măciucă scurtă și zdravănă, cu care a încercat deodată să-l lovească. Greaua și puternica bucată de lemn i-a atins în treacăt tâmpla. Clătinându-se, gata să cadă, George a dat înapoi și a simțit că-și pierde cunoștința. Numai printr-un ultim efort a putut să se mențină în picioare.

Mai mult dintr-un gest instinctiv și-a scos pumnalul cu mâna stângă și cu un ultim efort al brațului l-a repezit spre vânătorul de capete. Vârful tăișului a pătruns adânc în antebratul sălbaticului, care a dat drumul hangerului său cu un strigăt de furie.

Cu toate acestea, vânătorul de capete a izbit din nou cu măciuca înainte, nimerind iarăși, dureros, de această dată umărul lui George. Din fericire, lovitura nu a fost aplicată prea puternic, însă îndeajuns ca tânărul să cadă în genunchi. Prin fața ochilor i-au jucat scânteii sclipitoare. Totuși a reușit să se răsucescă, ajutat de întreaga energie care îi mai rămăsese, deși nu îi mai ajungea un singur braț ca să se apere.

Și atunci a venit salvarea. Deja vânătorul de capete ridicase din nou ghioaga și tânărul a rămas înghețat de spaimă, dându-și seama că începe să-l înfășoare vâlul negru al morții. Sălbaticul a rămas câteva secunde nemișcat, apoi s-a prăbușit dintr-o dată grămadă.

George și-a pipăit brațul și învingându-și cu toată voința greața ce îl stăpânea, a început să vadă clar în fața sa. L-a recunoscut pe Baga cu lungul său cuțit atârându-i la sold.

— Tânărul domn alb a avut un mare noroc, a spus băștinașul. Pentru că el n-ar fi scăpat altfel cu viață.

— Îți mulțumesc, i-a răspuns George încă foarte buimăcit, acest atac s-a petrecut atât de surprinzător, încât n-am mai putut să mă opun.

Petre s-a apropiat și el și văzându-l pe vânătorul de capete întins la pământ, l-a privit speriat pe tânăr:

— De ce n-ai rămas, domnule George, alături de Baga? Sunt foarte supărat că am băgat de seamă prea târziu.

Din cuvintele sale răzbăteau neliniștea și mustrarea. Și privindu-l insistent pe protejatul său, l-a întrebat:

— Ți s-a întâmplat cumva ceva rău?

— Mi-a și trecut, Petre, însă firește că mâna mea dreaptă nu o pot încă folosi. El s-a aplecat și și-a ridicat pistolul.

— Atunci vei rămâne aici până ce eu și cu Baga ne vom furișa în coliba aceea.

— Nu se pune o asemenea chestiune, a protestat George cu energie. Pot încă să mă folosesc de brațul stâng.

Petre știa că era zadarnic să mai insiste. Odată ce apuca să ia o hotărâre, tânărul rămânea de neclintit, așa că nu a mai lungit discuția.

Baga o luase de acum înainte. Când cei doi prieteni l-au ajuns din urmă, el le-a arătat în față:

— Coliba se află acolo, dincolo de tufișurile astea și mai avem până la ea doar câțiva metri.

— O iau înainte, a spus Petre. Apoi ai să mă urmezi tu cu Baga. Veți aștepta îndărătul ultimului tufiș, ca să-mi asigurați apropierea. Nu putem pătrund toți trei deodată în coliba vrăciului.

George a fost nevoit să-și dea seama că propunerea lui Petre era bună, astfel că s-a supus. El urma să aștepte până ce uriașul ajungea la ultimul arbust din fața colibei, după care avea s-o ia nevăzut, împreună cu Baga, în jos pe pantă.

Înainte de a porni, Petre i-a șoptit prietenului său:

— Nădăjduiesc că vom ave noroc, George.

— Eu mă opresc și ne întâlnim aici, Petre.

Uriașul s-a ridicat și printr-un salt înainte a ajuns la colibă, repezindu-se vijelios înăuntrul acesteia. George îi urmărea încordat fiecare mișcare. Ținea în mâna dreaptă pistolul cu piedica trasă, cu toate nimic nu lăsa să se creadă că pătrunderea lui Petre fi fost observată de cineva. N-a trecut mult și uriașul a ieșit afară. În interiorul cocioabei nu găsise probabil pe nimeni și fără să-i ofere tânărului vreo explicație, Petre a dispărut printre celelalte colibe ale satului.

El și cu Baga au așteptat tăcuți minute în șir și deja tânărul începuse să fie cuprins de neliniște, când deodată de după colțul colibei vrăciului a ieșit fără zgomot o siluetă. George și-a smucit cu repeziciune pistolul deși îl stânjeneau durerile. S-a liniștit când a auzit de undeva chiotul reținut de bucurie al uriașului și recunoscând în același timp că arătarea de lângă

colibă era un marinar de pe submarin! După aceasta a apărut imediat un al doilea, apoi al treilea...

Deodată, dinspre sat a izbucnit un strigăt de alarmă.

— Suntem descoperiți, a atras atenția Baga.

— Aici, încoace! a strigat George, făcând semn marinarilor. Să-i conduci repede în pădure, i-a cerut el băștinașului.

Au apărut curând în față alți doi marinari, aproape în același timp cu doctorul Bertram și căpitanul Farrow. Aceștia erau urmați de Petre și Barth.

— Tată, a izbucnit George fericit, deși nu era de loc și timp pentru îmbrățișări, pentru că se năpusteau deja asupra lor mai mulți vânători de capete.

George a tras de câteva ori Asupra sălbaticilor aflați în urmărire. La rândul său, Petre, alăturându-se tânărului, a deschis și el focul. Vânătorii de capete au luat-o la fugă.

— Înainte de a pătrunde în sat a trebuit să scot din joc încă un paznic, a spus în mare grabă Petre.

— Nu l-ai găsit și pe Morton în coliba aceea?

— Nu, numai pe tatăl tău și pe ceilalți, dar ai grijă să tragi cu economie...

— Să plecăm de aici, a strigat căpitanul cuprins de îngrijorare.

Tocmai atunci războinicii porniseră un nou atac, dar George și cu Petre nu-și puteau părăsi locul, fiind singurii care îi rețineau pe sălbaticii tot mai numeroși. Spre ușurarea lor, din partea opusă, dinspre vale, a pornit un ropot asurzitor de împușcături. Intervenise în luptă Rindow cu oamenii săi. Ce-i drept, era cam mare distanța pentru a ochi cu pistoalele lor de acolo, totuși, vânătorii de capete fiind surprinși de noii adversari iviți, s-au retras derutați spre primele colibe. Folosind acest moment de răgaz, George și cu uriașul și-au dat drumul vertiginos spre povârnișul văii. Înainte de a ajunge într-un desiș din fața sa, George a făcut un semn de recunoaștere spre cei din partea opusă. De acolo s-a balansat o mână cu o șapcă. Era Rindow, care-i vestea că înțelesese. Toți camarazii îi așteptau pe cei doi. În sfârșit, tatăl l-a strâns cu căldură în brațe pe tânărul său fiu. El i-a atins fără să știe umărul lovit, încât George a scăpat un strigăt de durere.

— Ce ai acolo? l-a întrebat căpitanul îngrijorat.

— O lovitură de măciucă, nu-i nimic grav, l-a liniștit tânărul, făcând un semn de negație cu cealaltă mână.

— Trebuie să-i dăm drumul mai repede, i-a zorit Petre, mai târziu vom avea vreme îndeajuns să ne împărtășim bucuria.

George mergea alături de tatăl lui și i-a oferit unul din pistoalele sale, informându-l în același timp pe fugă cum a izbutit atât de repede să dea de urma lor. Apoi s-a apropiat și

Rindow cu ceilalți camarazi. Domnea o bună dispoziție și cordialitate generală, iar careva dintre oameni a observat că era o mare fericire să-l aibă din nou alături pe căpitan.

Baga s-a apropiat de George:

— Părintele Morton nu era în colibă?

— Nu, Baga, trebuie să fi fost târât în celălalt sat.

Chipul băștinașului s-a mohorât:

— Nu-mi dau seama unde zace acum.

— O vom afla, Baga, dar pentru astăzi desigur că e prea târziu.

— Ce vrei să faci acum, domnule?

— Ne vom reîntoarce la submarin.

Deodată fața lui Baga a luat o înfățișare speriată:

— Casa părintelui Morton nu este îndeajuns de păzită și Manto ar putea s-o devasteze.

— Atunci va trebui să ne grăbim.

George a făcut câțiva pași și a privit înapoi spre sat.

— Totul pare destul de liniștit așa că nu sunt prea îngrijorat.

— Manto este speriat, dar și viclean, a spus Baga și trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Va avea de-a face cu pistoalele noastre, care îl vor pune la punct. Vino, Petre, vom prelua conducerea coloanei.

Capitolul II

Asaltul misiunii creștine

Convoiul înainta străduindu-se să respecte toate măsurile de precauție. Baga îi călăuzea pe camarazi pe o potecă îngustă ce ducea înspre mare. După vreo zece minute de mers, au ajuns la intrarea într-un luminiș destul de întins. George lăsase grupul în urmă, în interiorul pădurii și pornise în cercetare urmat de uriașul Petre. S-a oprit în foc, adăpostit după un tufiș și a cercetat cu luare aminte spațiul liber din fața sa. Liniștea ce domina locul l-a convins că nu exista nimic suspect și a făcut câțiva pași înainte. Era cu neputință să nu-i amenințe nici o primejdie, își spunea el. Dacă Manto se hotărâse totuși să-i urmărească, atunci el nu putea să se afle decât înapoia aventurierilor. Cu toate acestea, fiind încă bănuitor, tânărul nu le-a făcut semn tovarășilor săi semn să-l urmeze. Și a fost inspirat, deoarece din tufișurile din partea opusă a alunecat ca un șarpe o siluetă întunecată, iar foarte aproape de capul tânărului au zburat câteva săgeți. George și a dat seama imediat ce primejdie îngrozitoare plutea deasupra camarazilor săi. Manto făcuse un ocol și le-o luase înainte, blocându-le calea. Tânărul s-a întors fulgerător și a luat-o la fugă în zigzag înapoi în desiș.

— Am intrat în încurcătură, a mormăit uriașul.

— Era cât pe ce s-o pățești, George.

— Acest Manto e un mare șmecher și ne-a tăiat drumul.

— N-are să reușească, nu ne va opri.

— Să fim totuși prudenți, Petre, i-a atras atenția George. Cât de perfidă este căpetenia, ți-ai putut da seama deja. El nu se va lăsa, ci dimpotrivă, va continua prin toate mijloacele să ne închidă calea.

— Dai așa, dintr-odată înapoi? i-a reproșat Petre.

— Eu trebuie să mă întorc împreună cu tata la submarinul nostru. Am fost despărțiți atâta vreme și nu mai vreau să mai risc nimic.

— Doar fiul său poate fi prudent într-o asemenea măsură, a făcut observația doctorul Bertram.

Căpitanul Farrow a arătat cu capul spre George:

— Ai dreptate, nu trebuie să riscăm experimente.

Petre a ridicat din umeri.

— Acum stăm aici față în față, noi și dușmanii noștri și în acest moment nici una dintre părți nu are vreun folos. Cu siguranță că Manto a pregătit pe undeva mai încolo vreo baricadă, pe unde nu vom reuși să trecem neobservați. Hei,

Baga, l-a strigat George, putem găsi vreun alt drum, mai scurt și mai sigur?

— Cunoscut un drum mai bun, domnule.

George a privit încă o dată spre luminiș. Vânătorii de capete dispăruseră brusc. Poate se așteptau la un atac al albilor, sau e posibil, ca apariția lor să fi fost numai un șiretlic ca să-i atragă pe camarazi în loc deschis. George se și hotărâse să iasă în luminiș. Urmă de ceilalți, când deodată a rămas pe loc încremenit. În tufișuri s-au ivit câteva trupuri negre. Vreo cincisprezece sălbătici s-au strecurat afară și au început să înainteze prin ierburi ca niște șerpi, lipiți de pământ. Când aceștia au ajuns în mijlocul luminișului, din același desigur a apărut un al doilea șir de războinici.

George a tras câteva focuri. Apoi s-a întors repede, fiind întâmpinat de uriaș:

— Să nu zăbovim nici o secundă și să pornim! a spus acesta. Dar ce s-a mai întâmplat acolo, George?

— Vânătorii de capete au pornit din nou.

— Atunci e vremea ca să ajungă aici!

— Au adoptat o tactică cu totul nouă. Manto i-a pus pe războinicii lui să avanseze târându-se în rânduri succesive.

Petre a dat drumul unui fluierat ușor:

— La naiba, atunci e nevoie să luăm repede măsuri! Să-i prevenim mai întâi pe ai noștri.

Și s-au grăbit să-i ajungă din urmă pe camarazi.

Pe chipul căpitanului s-a întipărit îngrijorarea când a auzit de apropierea vânătorilor de capete. El i-a cerut lui Baga să conducă grupul cât putea mai repede spre bungalowul lui Morton. Acum Baga nu a mai făcut ocolul ce-i propusese și a luat-o de-a dreptul prin hățiș. Ajuns repede la palisadă el a strigat din toate puterile. În balconul de sus au apărut deodată câteva din ajutoarele misionarului. Bieții oameni au luat cunoștință, dărdâind de spaimă, de venirea războinicilor dușmani. Cei de pe submarin s-au grăbit să urce la etajul clădirii, în timp ce Baga și persoanele de serviciu au închis totul și s-au pregătit de apărare.

— Treceți în camere. De Ta ferestre veți avea un câmp bun de tragere! a ordonat căpitanul Farrow, în ciuda oboselii ce îl stăpânea.

— Crezi așadar, tată, că vom avea de-a face cu un atac?

— Fără nici o îndoială. Manto este destul de șiret și de hotărât, așa socotesc eu. Poziția lui e destul de puternică. Este greu de crezut că se va împăca cu gândul că ne-am eliberat din satul lui. Vino în încăpere. Acolo poți să-mi povestești mai amănunțit întâmplările prin care ai trecut după ce ne-am despărțit.

Căpitanul Farrow și cu fiul său au pătruns în bungalow. Ei au examinat instalarea camarazilor și poziția fiecăruia, de unde se putea observa și trage când se va da ordin de deschidere a focului. De îndată ce au intrat cei doi în camera ce și-o aleseseră, au privit întâmplător afară pe fereastră și au rămas înlemniți. Jos în curte, chiar în interiorul gardului de bambus se aflau vreo zece vânători de capete, George și-a smuls cu stânga pistolul, deoarece dreapta nu putea să o

folosească și s-a pregătit să tragă... Putea oare să doboare atâția războinici de-ai lui Manto?

Dar sălbaticii stăteau fără grijă, grămadă și nu acordau nici o atenție fortăreței din fața lor. George i-a văzut cu uimire pe Petre și pe Baga pornind spre grup și a respirat ușurat. Deci se putea trata prietenește cu băștinașii!

N-a trebuit mult să rămână stăpânit de îndoieli, întrucât Baga a dispărut cu acești oameni în desiș și la scurt timp după asta Petre a intrat în încăpere.

— Ne-au venit ajutoare, a dat el de știre.

— L-am văzut, sunt băștinașii din satul lui Baga?

— Da, oamenii vor supraveghea stațiunea timp de trei zile, dar nu au adus știri despre Morton.

— Ce vrea să facă Baga cu războinicii lui?

— Își va instala oamenii în semicerc în preajma stațiunii. Când va sosi Manto, acesta va fi prins ca într-un clește.

— Asta-i destul de bine. Atunci să fim gata de luptă.

George s-a pregătit aducându-și un scaun lângă fereastră, de unde intenționa să tragă în jos. Astfel putea să supravegheze un spațiu întins, fără ca el însuși să fie văzut. Căpitanul Farrow și cu Petre i-au urmat exemplul. Apoi George i-a povestit tatălui său ultimele aventuri, fiind ascultat cu atenție de căpitanul Farrow.

Timpul trecea repede și George ajunsese cu lungă sa informare la sfârșit, dar încă nu vedea nici un războinic de-al lui Baga care să aducă vreo veste despre apropierea dușmanului. Voia tocmai să se ridice pentru a se interesa dacă totul este în ordine, când iată că din desișul de vizavi a ieșit Baga și a făcut un semn scurt spre clădire.

— Soses! a strigat băștinașul către George. A durat destul de mult...

— Manto este prevăzător, i-a răspuns tânărul, cu siguranță că se va grăbi să ne atace cât mai curând.

Baga a dispărut iarăși. Aventurierii priveau încordați spre desiș. Curând s-a produs o mișcare ușoară într-un boschet. Un războinic al lui Manto, bine ascuns la marginea hățișului, pândește spre stațiune. Apoi vânătorul de capete a ieșit afară din desiș. Deși acesta era foarte tânăr, mișcările lui demonstau dibăcie și putere. A rămas liniștit pe loc și a examinat pentru o clipă casa. Apoi a înaintat pășind încet.

— Omul are curaj, a șoptit George, în acest fel vrea să se ofere ca un manechin pentru tragere.

— Sper ca Baga să nu facă vreo prostie și o să-l lase în pace, a spus Petre observându-l atent pe războinic.

Tânărul sălbatic se apropia mereu și s-a oprit tocmai sub balconul din jurul clădirii. Prin intervalele peretelui de

bambus se putea vedea bine silueta sa. A rămas minute întregi nemișcat și a cercetat din nou, meticulos, casa. Apoi s-a întors și a ridicat un braț.

În aceeași clipă, la marginea hățișului au țâșnit vreo douăzeci de trupuri întunecate. Printr-un salt înainte, sălbaticii au și ajuns în spațiul liber al curții.

Căpitanul Farrow a pășit pe fereastră, a ridicat arma și bubuitura pistolului său a împrăștiat liniștea.

— Foc! a strigat el în același timp.

Câteva secunde după aceea a răsunat un ropot prelung de împușcături de la ferestrele bungalowului. În spatele asaltatorilor au izbucnit aproape simultan strigătele de luptă ale oamenilor lui Baga.

Războinicul de sub balcon și-a înăbușit spaima și printr-un răcnet strident și-a aruncat lancea spre una din ferestre. Însoțitorii săi i-au urmat de îndată gestul, silindu-i pe aventurieri să se adăpostească de ploaia de lănci pentru o scurtă clipă.

Îndată spre vânătorii de capete adverși au zbârnăit săgețile oamenilor lui Baga. Țipetele ce răsunau demonstau că multe dintre ele își găsiseră ținta. La rândul lor, oamenii de pe submarin au revenit la ferestre și au tras din nou. De data asta n-au mai ținut spre capete, ci mai ales au urmărit să-i rănească pe sălbatici, pentru a-i face incapabili de luptă.

George a părăsit fereastra și a ajuns la balcon. În aceeași clipă, foarte aproape de el s-a înfipt în perete o lance, unde a rămas vibrând. Tânărul războinic era ascuns după o ulucă și își apăra partea superioară a corpului cu un scut lunguiet, vopsit în culori țipătoare, iar în cealaltă mână ținea o a doua lance, gata să o arunce.

George i-a observat chipul schimonosit de furie. Podoabele ciudate și zugrăveala înspăimântătoare îi dădeau o înfățișare diavolească. Acesta trebuia să fie un fel de șef, judecând după felul nechibzuit în care atacatorii au dat buzna după el, când i-a îndemnat să atace.

În momentul acela din dreapta au răsunat noi strigăte. George a privit câteva secunde într-acolo și a văzut un al doilea val de vânători de capete înaintând în stațiune.

— Atenție, George!

Lângă el a trosnit o împușcătură de la fereastră.

La avertismentul tatălui său, tânărul s-a aruncat fulgerător într-o parte. Pe lângă umăr i-a trecut o nouă lance, care s-a înfipt în peretele casei. Dar căpitanul Farrow îl răzbunase de acum pe fiul său. Printr-o împușcătură precisă l-a întins la pământ pe tânărul sălbatic.

George a fost nevoit să se reîntoarcă în încăpere, întrucât noii. Atacanți copleșeau bungalowul cu o grindină de săgeți. Însă acum apărătorii le dădeau un răspuns descurajator, asaltul fiind primit cu un foc bine ochit și la țintă.

Și din nou Baga cu oamenii săi i-au prins în cursă. Războinicii s-au oprit brusc, reținuți de o poruncă răsunătoare. Noul asalt îi adusese mai aproape, cu toate acestea războinicii nu se apropiaseră decât cu câțiva metri și strigătele de luptă se transformaseră în strigăte de durere. Cei teferi și-au încercat scăparea prin fugă, vânați din urmă de gloanțele aventurierilor.

Situația se răsturnase în primul rând prin intervenția lui Baga și a oamenilor săi. George se temea acum ca nu cumva aceștia, îmbătați de victorie, să se răzbune în chip îngrozitor pe cei căzuți. A coborât în grabă jos, pentru că nu vroia ca cineva să facă vreun rău războinicilor căzuți.

Totuși îngrijorarea tânărului Farrow era de prisos. A văzut cât de adânc pătrunse învățătura creștină în sufletele simple ale băștinașilor. Munca lui Morton se încununa în aceste minute tragice.

Baga s-a grăbit să adune cu oamenii săi pe dușmanii răniți sau morți, fără a face cuiva vreun rău.

La rândul lor și camarazii au părăsit bungalowul, iar doctorul Bertram a început imediat să bandajeze răniți.

— Dintre noi este cineva rănit? a întrebat George.

— Niște zgârieturi neînsemnate pe care le-am și oblojit.

Apoi Petre a arătat spre tânărul sălbatic care fusese transportat și el de către oamenii lui Baga:

— Războinicul întins acolo e acela care era cât pe ce să te ucidă.

George s-a apropiat de sălbatic a cărui rană de la picior sângera puternic.

— Te doare?

Mirat, acesta l-a străpuns cu privirea pe George, apoi și-a întors capul și nu a răspuns.

Baga a pășit spre George:

— Domnule, știi cine-i acesta?

— Un adversar primejdios care trebuie respectat.

— El e fiul lui Manto.

— Atunci așa se explică și cutezanța lui. Acum nu i se poate întâmpla nimic rău pastorului Morton.

Petre, aplecându-se asupra tânărului sălbatic întins jos, ca să-i panseze rana, a spus:

— Iată că am făcut o captură bună. Poate vom reuși să-l schimbăm cu Morton.

— Acum e cu putință, deși nu cred că Manto va fi de acord cu asta. Vânătorii de capete nu au legături de familie între ei.

Petre a trebuit să prindă brațul tânărului sălbatic ca să-l poată pansa. De alături îl ajuta și George. Deodată vânătorul de capete s-a încruntat și a smuls fașa cu care îl bandajase uriașul.

Între timp a sosit și căpitanul Farrow. El a rămas foarte încântat aflând de această captură.

— Acum e vremea să ajung la bord George, vrei să vii și tu cu mine?

— Eu am o altă propunere, tată. După această înfrângere, Manto se va decide cu siguranță să se îndrepte spre cel de-al doilea sat al său. Dacă ne vom lua după urmele lăsate de vânătorii de capete fugari, atunci vom da peste această așezare. Sunt mai mult decât sigur că acolo se află Morton.

— Propunerea ta e bună, totuși aș mai dori să aștepti până mâine dimineată.

George l-a privit mirat pe tatăl său:

— Până mâine dimineată? Nu pot înțelege de ce?

— Pentru că eu sunt la capătul puterilor, George. Cât am fost prizonier m-au ținut neîntrerupt în picioare.

Pe chipul lui George s-a așternut dezamăgirea, dar cu toate acestea, trebuia să-i dea dreptate tatălui său. I-a venit atunci în ajutor Petre:

— Putem totuși să mergem cu oamenii noștri, domnule căpitan. Între timp, dumneavoastră o să vă odihniți.

— Dar atunci cine îi va păzi pe prizonierii de aici?

— Asta poate să o facă Baga cu oamenii lui. Sub supravegherea lor captivii sunt asigurați.

Căpitanul Farrow a clătinat din cap:

— Într-adevăr, văd că treburile noastre par a merge ca pe roate, dar acum trebuie să ne întrebăm unde ne vom reîntâlni dacă ne despărțim?

— Vom cerceta numai satul, după care ne reîntoarcem aici fără întârziere, tată.

Căpitanul a dat din mâini răsând:

— Cunosce asta, George, nu mă mai păcălești.

— S-ar cuveni să merg și eu, a intervenit Edward Barth.

— Și dumneata? Cred că ai încă nevoie de repaos.

Barth l-a privit grav pe căpitan:

— Credeți în presimțiri?

— Cum ai ajuns să spui asta?

Barth a ridicat din umeri:

— Nu știu, însă sunt cuprins în întregime de o ciudată neliniște. Parcă mă prăbușesc cu fiecă clipă.

Căpitanul a tras aer adânc în piept:

— Dacă vei mai continua așa am să încep să încărunțesc.
Dar să fii prudent!

George s-a întors spre Petre:

— Va trebui să-l întrebăm pe domnul Rindow dacă vine și el cu noi. Te ocupi tu de asta?

— Am să vorbesc și cu Baga, ar fi foarte bine dacă ni se va alătura.

În timp ce Petre dădea o raită ca să adune oamenii, George s-a îndreptat împreună cu Barth spre marginea pădurii, pe unde se retrăseseră atacatorii în desiș.

Capitolul III

Întreceri vrăjitoarești

Urmele lăsate pe potecă de către vânătorii de capete erau lesne de observat, astfel că George s-a luat repede după ele. La rândul lor și ceilalți camarazi s-au pus foarte repede în mișcare după ei fără zgomot.

Baga s-a grăbit să depășească cu câțiva metri fruntea coloanei, dar nu chiar foarte departe de aceasta încât să piardă legătura cu ea.

— Judecând după urme se poate vedea că fugarii noștri gonesc ca o furtună, a apreciat George. Aleargă, însă tot în direcția vechiului sat, pe care îl cunoaștem acum. Presupun, Petre, că ceata lor se va despărți, dar stai, par să se fi oprit aici.

— Și de aici au luat-o pe trei direcții diferite, George!

— Nu-i greu de înțeles. Una dintre poteci duce înspre satul de care nu avem nevoie, a doua potecă o ia înapoi, spre sediul misiunii. Așadar vor încerca să-și elibereze prizonierii și înainte de toate, pe fiul căpeteniei. Socotești, Baga, că războinicii tăi vor face față unui atac prin surprindere?

— Da, domnule. Te asigur că vor fi observați.

— Atunci e bine. În cazul acesta vom urma cea de a treia potecă, care duce spre nord-vest. Acolo trebuie să se afle cel de-al doilea sat și tot acolo poate îl găsim și pe Morton.

Baga l-a privit îngândurat pe George:

— Domnule, nu-i tocmai așa de simplu. Se zice că în această direcție se găsește un lac, iar pe el se află o insuliță foarte împădurită. Numai acolo s-ar putea construi colibe ascunse de ochii străinilor.

— Totuși, ai fost vreodată pe această insulă, Baga?

— Nu, domnule, locul nu-i tocmai sigur.

George l-a privit pe Petre:

— Ai auzit? Se pare că locul acela e tabu. Așa sunt toate locurile de pe aici, unde cineva are ceva de ascuns. Va trebui să cercetăm insula cu de amănuntul.

Petre s-a declarat de aceeași părere:

— O vom face și încă prin surprindere.

Au continuat să se ia după urme. La vreo jumătate de oră, Baga s-a oprit pe loc, așteptându-i pe camarazi să-i ajungă din urmă.

— Îndată suntem la destinație, domnule. De aici urmele o iau la stânga, spre malul unde se găsește insula.

George și cu Petre, împreună cu Baga, au ieșit la marginea desișului. Înaintea lor se înfățișa un lac întins, iar la o distanță

de vreo treizeci de metri se înălța insula. Țărmlul acesteia era năpădit de tufișuri care nu permiteau să se vadă nimic în interior. Iar trestia scundă de pe lac împiedica orice apreciere a întinderii acestui petic de pământ.

— Pe timpul zilei nu vom putea ajunge nevăzuți acolo, a fost de părere Petre.

— Dar când se va lăsa întunericul, atunci...

Și George s-a uitat la ceas.

— Nu va mai dura mult.

— Vrei să...?

— Firește, mai stai la îndoială? Vom căuta o ascunzătoare bună unde să ne poată aștepta camarazii până la înapoierea noastră.

Și George s-a întors spre Baga:

— Cunoști vreun loc unde să ne putem ascunde?

Baga a confirmat din cap și i-a condus pe aventurieri înapoi, spre interiorul junglei. În timp ce oamenii s-au apucat să mănânce, Petre a stabilit străjile pentru noapte. Toți și-au ocupat locurile cât mai în liniște cu putință, deoarece era posibil ca oamenii lui Manto să hoinărească prin regiune. Barth se așezase lângă George și alegea fără chef un pesmet.

— Ce se întâmplă, căpitane Barth? Ai o înfățișare de parcă te-ai săturat de viața.

Barth a încercat să schițeze un râs chinuit:

— N-am nimic, domnule Farrow. Nu vă îngrijorați de chipul meu.

— Cu toate acestea față de tatăl meu te-ai arătat destul de pesimist.

— A fost o prostie din partea mea. Când cineva îmbătrânește, atunci are înclinații spre presimțiri mohorâte.

— Dumneata te socotești deja bătrân? a protestat George. Încă nu prea se observă aceasta.

— Am trecut de cincizeci de ani, domnule Farrow.

Și căpitanul făcu un semn a lehamite cu mâna.

— Îți urez mulți înainte, căpitane Barth. George n-a mai vrut să-l iscodească pe om, cu toate că știa că acesta era cuprins de o deprimare subită, cu atât mai mult cu cât, în ultimele zile și săptămâni, fusese bine dispus.

George se rezemase de un copac și își închisese ochii. Vroia să se destindă câteva minute înainte de a porni în incursiunea pe care și-o propusese. În acest timp auzea, ca printr-o perdea, discuția reținută a camarazilor. Apoi s-a lăsat dintr-o dată noaptea și conversațiile au încetat. George s-a ridicat și de îndată a fost în picioare și Petre. Barth li s-a alăturat și el.

— Vrei cumva să vii cu noi? l-a întrebat George.

— E de la sine înțeleș, sunt în stare, nu m-am hodorogit cu totul încă.

— Și cine ne va asigura retragerea?

Barth a mormăit încurcat:

— Nu m-am gândit la aceasta.

— Vom avea nevoie de un om de nădejde pe care să ne bizuim dacă ni se vor încurca ițele.

— Vă puteți baza pe mine.

— Atunci e bine, căpitane Barth.

Și George i-a întins mâna.

— Dacă apare ceva grav, va trebui să te duci la submarin.

— Ce ai de gând? I-ai făgăduit totuși tatălui dumitale că...

— E numai o recunoaștere, l-a întrerupt tânărul. Haide, Petre, a venit vremea.

Cei doi prieteni s-au strecurat unul după altul prin desiș și s-au oprit la marginea lacului.

— E de-a dreptul romantic aici, a șoptit Petre. Luna luminează ușoarele undiri ale apei, ce clipesc scânteietor în noapte...

George nu-și credea urechilor auzind spusele uriașului.

— O adiere mai răcoroasă ar alunga arșița zilei, l-a corectat tânărul.

— Cântă greierii în tufișuri și fluturii de noapte fâlfâie...

— Spune odată, dragul meu, este ceva ce nu îți convine?

Petre a scuturat nemulțumit din cap:

— Nu-i prea multă nevoie să mă iei peste picior, încă n-am ajuns pe insula asta...

— Cu drăgălașii ei vânători de capete și George a făcut un efort ca să-și rețină râsul. Îmi imaginez că cineva de dincolo ne va întâmpina cu imnuri și încă cu câte altele.

Petre a mormăit ceva de neînțeleș. Fără a rosti vreun cuvânt, el s-a uitat în jur și a pășit pe marginea lacului, unde umbra pădurii seculare se întindea până la insulă. Acolo, el și-a dat drumul în apă și George l-a urmat.

La mal, lacul era puțin adânc, astfel că apa le ajungea celor doi prieteni numai până la șold. Solul de la fund era alunecos și acoperit cu plante acvatice, ce le încurcau picioarele.

Petre mergea înaintea lui George și deodată a dispărut din vedere. Tânărul a rămas pe loc speriat și s-a lăsat în jos. Dar chiar atunci pe suprafața lacului s-a ivit capul uriașului.

— Atenție, aici e o adâncitură!

— Mi-am dat seama și eu, i-a șoptit prietenul său. De acum voi fi mai prevăzător.

Știa totuși că depresiunile nu se vor sfârși și deodată simți că îi fuge și lui pământul de sub picioare și apa i-a trecut de

creștetul capului. Când a ajuns din nou la suprafață a văzut figura lui Petre rânjind răutăcios.

— Să ne luăm speranța că vom scăpa de aici într-o săptămână, Petre.

Uriașul a devenit serios:

— Ai dreptate, George, am procedat cu ușurință.

După strădanii îndelungate și mișcări bine calculate, uriașul a ajuns cel dintâi la insulă. Aici nu se auzea nici un fel de zgomot. Curând cei doi prieteni s-au văzut împreună pe țărm și nimic nu arăta că în hățișul sălbatic din apropiere ar fi pîtit vreun băștinaș.

Urmat de aproape de George, Petre a trecut primul de perdeaua de trestii.

— Locul pare să fie curat, a șoptit el după câteva minute. Am să înaintez mai departe.

Uriașul a mai înaintat și simțind pământul tot mai solid sub picioare și-a găsit adăpost sub acoperișul de crăci al unui copac. George a răzbit și el până lângă acesta, s-a apropiat înspre urechea uriașului șoptind:

— Mi se pare că văd acolo în față o licărire luminoasă.

Petre a confirmat din cap:

— Tocmai vroiam să te fac atent la asta.

George s-a ridicat și s-a strecurat în direcția aceea printre două tufișuri. După câțiva pași a dat peste o potecă îngustă. Tânărul a așteptat până ce l-a ajuns Petre și i-a arătat acestuia cărarea. Uriașul a făcut semn că a înțeles și că George a pornit hotărât mai departe, cu cea mai mare precauție.

S-au scurs doar câteva minute și tânărul s-a oprit.

Prin stufăriș deslușea lumina unui foc. Cei doi s-au întins iute la pământ și au înaintat târâș înainte, până ce au descoperit un loc de unde puteau îmbrățișa cu privirea totul în fața lor. Celor doi camarazi li s-a înfățișat o priveliște de necrezut. Printre niște colibe mici, dar bine construite, pâlpâia un foc slab, alimentat cu lemne. În jurul acestuia ședeau mai mulți vânători de capete, iar printre ei se afla nimeni altul decât Morton!

Misionarul le vorbea zelos oamenilor, fiind întrerupt uneori poate pentru lămuriri. El conducea în realitate discuția, dar din păcate George nu înțelegea nimic. Totuși, din gesturi se putea desluși limpede că pastorul încerca să le explice credința creștină.

George și cu Petre au rămas încremeniți și judecând după chipurile sălbaticilor, ei și-au dat seama că vorbele lui Morton îi impresiona pe ascultători. Deodată, de la celălalt capăt al insulei a răsunat foarte clar un strigăt. Vânătorii de capete au sărit în sus și fețele lor au căpătat o expresie de îngrijorare.

Câțiva băștinași s-au îndepărtat în grabă, în timp ce alții, împreună cu Morton, s-au refugiat în coliba cea mai apropiată de Petre și George.

După câțeva vreme, s-au ivit peste douăzeci de vânători de capete care s-au lăsat jos lângă foc. Atrăgea îndeosebi atenția un războinic care îi întrecea pe toți ceilalți prin înălțimea și robustețea lui. Cu siguranță că acesta era chiar căpetenia Manto.

Vânătorul de capete a luat loc în tăcere. Curând în cercul luminos al focului a intrat un personaj straniu. Acesta purta un ornament ciudat pe cap, iar fața îi era vopsită în galben și roșu. De grumaz îi atârnavă fel de fel de oase și rădăcini, precum și sculpturi de forme neobișnuite, acestea având desigur destinația să-i alunge pe demoni.

George l-a atins cu mâna pe Petre și i l-a arătat pe ultimul sosit. Uriașul i-a înțeles semnul: omul acesta era cel mai primejdios dușman al pastorului și asta i se cânta să îndeosebi în privire.

Războinicii s-au tras timizi înapoi când vrăjitori a apărut la lumină. Numai Manto a rămas liniștit la locul său, deși se vedea bine că nu se simțea în largul lui.

Vrăjitorul a pășit încet spre foc și a aruncat ceva peste flăcări, care au scăpărat scânteii galbene. Au răsunat strigăte de spaimă.

— E un mare escroc acest vrăjitor, a murmurat George, dându-și numai decît seama despre ce e vorba. Este doar sare curată!

I-a făcut iarăși semn lui Petre; îi încolțise dintr-o dată în minte o idee:

— Petre, stai aici culcat, eu o să mă reîntorc curând.

Înainte ca uriașul să mai apuce să răspundă ceva, tânărul a și dispărut înghițit de întuneric.

Între timp șamanul a mai prezentat și alte trucuri destul de simple ca să fie descoperite; însă în sufletele naive ale băștinașilor lăsa urme puternice. Mișcările vrăjitorului deveneau tot mai ritmice, mereu mai sălbate, acesta învârtindu-se în jurul focului tot mai furtunos.

Deodată, s-a oprit în loc și a pronunțat ceva cu glas foarte strident. Imediat mai mulți războinici au dat năvală în coliba în care se afla Morton. Aceștia n-au zăbovit mult și au ieșit cu misionarul.

În aceeași clipă, lângă Petre s-a strecurat cineva. Uriașul a tresărit puternic, dar și-a revenit când l-a recunoscut pe George, care tocmai se înapoiase.

— Totuși, unde ai fost?

George a pus un deget la gură și a arătat spre vrăjitor, care stătea în picioare înaintea lui Morton și îi arunca triumfător niște cuvinte.

Misionarul îi răspundea liniștit și disprețuitor arătării schimonosite din fața sa.

Șamanul s-a dat înapoi gesticulând aprig cu mâinile în jurul său, sub privirile nepăsătoare ale lui Morton.

— Omul are curaj, a șoptit Petre, în această situație ar putea chiar și să râdă.

— Ce crezi că ar putea să i se întâmple?

— Ce mai încolo, până la urmă aici e o chestiune de viață și de moarte, nu-ți dai seama?

— Totuși, Petre, în acest conflict vom avea parte de o surpriză.

— Și ce...

George l-a întrerupt și i-a atras atenția printr-un gest, arătând ceva în față.

Șamanul a făcut iar să izbucnească scânteii din foc. Stăpânit de trufie, el observa efectul produs asupra albului.

Păstorul Morton nu s-a lăsat impresionat. El a făcut un pas înainte, a ridicat mâna dreaptă și a deschis pumnul. Din foc s-a ridicat sus de tot o flacăra care a orbit toate privirile. Vânătorii de capete au sărit în picioare răcnind, după cum a făcut-o și vrăjitorul.

— Unu la zero pentru Morton, a rostit George satisfăcut.

— Cum a reușit asta? s-a grăbit Petre să întrebe.

George s-a căutat și a scos un tub de cartuș.

— Pulberea este mult mai eficientă decât sarea.

— L-ai dus-o dumneata lui Morton?

— Da, însă el nu a vrut să mă urmeze și s-a hotărât să îl prindă în cursă pe vraci.

Morton a rostit un cuvânt cu voce răsunătoare. Pe fețele vânătorilor de capete se puteau vedea întipărite efectele variate ale întâmplării la care asistaseră. Manto îl privea fioros pe misionar, avându-l alături pe șaman. Privirea i se întuneca din ce în ce mai mult.

— Întrucât nu i-a mers bine, a șoptit Petre, ar trebui acum ca el să spună vreo minciună.

În timp ce o parte dintre sălbatici comentau favorabil „minunea”, Manto a sărit în sus și i-a aruncat în față lui Morton un cuvânt. Cu toate acestea misionarului nu i s-a clintit nici o trăsătură a feței.

Atunci căpetenia și-a smuls de la șold cuțitul său lat și l-a învârtit amenințător, pe ici și pe dincolo, prin fața lui Morton. George și-a strâns pistolul, pândind fiecare mișcare a căpeteniei.

Deodată a ieșit din desigur și a pășit înspre foc o siluetă leoarcă de sudoare, slobozind un strigăt răsunător.

George de abia s-a reținut să nu sară în sus de uimire. În fața lui, în piața satului, se afla fiul căpeteniei!

Totuși, nu era cu puțință, se gândea George, el nu avea cum să fie aici. Era posibil să se fi eliberat singur, ori îi dăduseră drumul războinicilor lui Baga? Tânărul nu era în stare să dezlege această enigmă. Fiul căpeteniei a rostit câteva cuvinte poruncitoare și imediat războinicii au stins focul și peste tufișuri s-a așternut întunericul.

George l-a atins pe Petre cu mâna. Cei doi prieteni pândeau la ceea ce se întâmplă în fața lor. A răsunat din nou glasul fiului căpeteniei, apoi s-a auzit o lovitură înăbușită și un geamăt surd.

Tânărul și-a încleștat degetele, fiind convins că Morton era cel doborât. În apropierea locului unde se aflau adăpostiți cei doi prieteni, s-au auzit curând niște pași. Alunecând întocmai ca o pisică, cineva se apropia de ei. George s-a lăsat, sprijinindu-se pe genunchiul drept. De bună seamă că Petre strivise fără voie vreo creangă uscată. Deodată pașii s-au oprit. La o depărtare de numai câțiva metri înaintea celor doi stătea un om ascultând bănuitor în jur.

S-au scurs câteva minute grele și George simțind o atingere într-o parte, a tresărit puternic, dar și-a revenit când Petre apropiindu-se, i-a șoptit la ureche:

— George, individul e un pândar.

— Te-am înțeles, i-a răspuns tânărul la fel de încet.

— Să părăsim pe nesimțite locul, vino, va trebui acum să ne interesăm de soarta lui Morton.

Cei doi prieteni s-au târât centimetru cu centimetru. După vreo jumătate de oră de strădanii, au ajuns la coliba cea mai apropiată. Era întuneric beznă, luna se ascunsese după nori... George s-a tras lângă Petre și a șoptit:

— E o liniște suspectă...

Uriașul i-a pus mâna la gură. În clipa aceea a răsunat un strigăt pătrunzător. S-au auzit mai multe exclamații de spaimă și a răsunat o împușcătură.

George a vrut să sară, dar Petre l-a tras cu toată puterea îndărăt. Pe neașteptate chiar în fața lor o voce a dat o poruncă și alte câteva glasuri i-au răspuns. Pe platou părea că se găsesc mai mulți vânători de capete. Petre i-a făcut semn lui George să pornească, luându-i-o înainte. Ajuns lângă colibă, uriașul s-a izbit de un corp, pe care l-a doborât imediat și a intrat înăuntru, trăgându-l după sine pe omul leșinat. Tânărul a întârziat doar o secundă, apoi s-a luat după prietenul său în aceeași direcție.

— Părinte Morton, a șoptit Petre, răspunde-mi unde ești!

— Sunt aici, s-a auzit un geamăt slab.

Afundându-se din ce în ce mai mult în întunericul colibei, a vrut să vadă a cui e vocea, dar s-a împiedicat de ceva.

— Aici mai zace cineva, Petre, cu siguranță încă un prizonier.

— Acela-i un vânător de capete, stătea de pază în fața colibei.

Prin intrarea colibei se strecura lumina focului aprins din nou. În sfârșit tânărul putea să se orienteze în jur. El l-a

observat pe Petre îngenuncheat într-un colț lângă Morton.

— E grav, Petre?

— A primit o lovitură zdravănă în cap, dar pare să meargă bine.

Uriașul l-a ajutat pe misionar să se ridice.

— Ce s-a întâmplat de fapt acum? a întrebat Morton oftând.

— Probabil că a avut loc un atac asupra oamenilor noștri adăpostiți în junglă, i-a răspuns George abia auzindu-se.

Tânărul s-a grăbit spre ieșire și dând ușor rogojina la o parte, a examinat cu privirea întregul platou. Mai încolo, în fața sa stăteau în picioare cei cinci marinari, dar Barth și cu Baga lipseau. I s-a urcat sângele în cap de necaz, li venea să răcnească nu alta. Barth nu era prezent, devenise oare o victimă a vânătorilor de capete?

— Dar cine o fi țipat așa?

— Nu știu, dintre camarazi nu pare să fi primit nimeni o rană serioasă, dar atenție!

Cu o mișcare rapidă Petre l-a smucit pe tânăr înapoi. Tocmai văzuse cum șamanul se apropia de colibă.

Petre l-a rostogolit până mai încolo pe vânătorul de capete aflat fără cunoștință. Tocmai se ghemuise împreună cu George lângă perete, la adăpostul uriașului scut multicolor al războinicului, când rogojina a fost smulsă și vrăjitorul a pășit vertiginos înăuntru. El s-a îndreptat hotărât, cu pași de felină, drept spre colțul unde era sprijinit de perete Morton având capul rănit. Acesta putea să vadă prea puțin prin întunecimea colibei. Șamanul i s-a adresat în silă prizonierului și pastorul i-a răspuns cu reținere. George și cu Petre nu puteau înțelege nimic din discuție, dar oricum au deslușit după ton că vrăjitorul îi cerea ceva misionarului, ceva pe care acesta nu era dispus să îl ofere, în orice caz, vocea acestuia devenea tot mai hotărâtă.

Supărat și foarte nemulțumit de spusele misionarului, vrăjitorul scrâșnea din dinți. Petre s-a ridicat încet și apropiindu-se neobservat, l-a apucat de gât cu mâinile lui puternice pe băștinaș și l-a învârtit în jurul său. Acesta se holba la arătarea gigantică, la fantoma albă ivită așa, deodată, din întuneric, cu o groază de nedescris în ochi. Din gură îi ieșeau niște bâlbâieli de neînțeles.

Petre a înălțat pumnul și l-a lovit pe om în creștetul capului și șamanul s-a lăsat în genunchi. Uriașul a intenționat să îi mai dea un pumn, dar părintele Morton i-a reținut brațul gata să cadă.

— Oprește-te, oprește-te! a strigat el îngrijorat. Loviturile au să-l ucidă pe acest om!

— Fii liniștit, l-a domolit Petre, te înștiințez că de mult plănuiam asta.

Oricum, pentru șaman întâmplarea prin care trecuse îi era de ajuns. Deodată, printr-un salt rapid și neașteptat el a fost în picioare. A slobozit un răcnet turbat de mânie și Petre a încercat să-l răstoarne, însă vrăjitorul a fost mai iute. Din trei sărituri a ieșit afară și țipând ascuțit, a stârnit alarma pe întreaga insulă...

Capitolul IV

Sfârșitul unui șarlatan

— Să vedem acum dacă vom trece cu bine și peste asta! a mormăit Petre.

— Aș vrea totuși, să-mi ierți nechibzuința mea, s-a scuzat pastorul Morton.

— E în regulă, acum după ce l-am scăpat pe vrăjitor, numai putem face nimic. Privește acolo, ce furnicar s-a stârnit.

— Dar ce s-o fi întâmplat cu camarazii, Petre?

— Nu pot să-i mai văd. Probabil că au fost închiși într-o colibă de alături.

George a examinat încăperea în care se găseau. Aceasta era construită din material ușor, dar oferea totuși o stavilă împotriva armelor primitive ale vânătorilor de capete.

— Dacă nu va fi cu putință să oprim aici un atac al sălbaticilor, atunci ne vom găsi un alt loc, a fost de părere tânărul.

— Într-adevăr e groaznic, a șoptit pastorul, așadar, veți trage?

— Firește, a mormăit Petre, iar dacă nu vom trage, atunci va trebui să o pățim...

— Nu puteți să ochiți în așa fel încât numai să-i speriați?

— Acum avem de apărat propria noastră piele!

Petre a privit afară după care l-a chemat pe misionar cu un gest nervos:

— Te rog să vii încoace, dumneata cunoști totuși dialectul acestor băștinași.

Morton s-a apropiat încet la chemarea uriașului.

— Acum e prea târziu, părinte Morton, cei doi băștinași ce puteau fi auziți de aici s-au îndepărtat.

— Am să vorbesc cu războinicii, a spus Morton, trebuie totuși găsită o cale pentru a împiedica o vărsare de sânge fără rost.

— Îndepărtați-vă de la intrare, i-a avertizat George, vânătorii de capete au și pornit!

George făcuse o deschizătură îngustă în peretele subțire și a deschis fără să șovăiască focul asupra șuvoiului de sălbatici ce năvăleau spre colibă.

La rândul său și Petre a scos capul afară și a înțeles exact că viața tuturor era în joc. Dacă de această dată sălbaticii biruiau, în furia lor, cu siguranță că aveau să-i ucidă pe toți fără îndurare.

Împușcăturile precise ale celor doi au rărit rândul atacatorilor și sălbaticii s-au împrăștiat care încotro.

— Și-au dat seama că nu o vor scoate la capăt în felul acesta, a fost de părere George.

— De aceea acum vom proceda cu siguranță în alt mod, a spus Petre, introducând un nou încărcător în pistol. Pe măsură ce trece timpul va fi tot mai greu să rezistăm.

— Se poate, însă din partea lor nu prea văd semne îngrijorătoare...

— Așa crezi tu? și Petre a tras aerul pe nas. Miroase a ars. Pot paria că în curând coliba noastră va fi cuprinsă de flăcări.

— Asta-i totuși... într-adevăr, acum vom putea să-i observăm mai bine pe lumină.

— E o situație neplăcută. Mă întreb cum voi mai scăpa de aici?

— Am să vorbesc cu vânătorii de capete, s-a oferit încă o dată pastorul. Eu ies afară.

— Vei fi întâmpinat de săgeți chiar de la primul pas.

Și George l-a prins pe misionar de mână.

— Rămâi aici, n-are nici un rost acest sacrificiu.

— Dar va trebui totuși să ieșim. Ne aflăm cu toții prinși într-o capcană.

— Vom ajunge cu bine afară, părinte Morton. Privește, Petre este pe cale să o și facă.

Coliba era plină cu un fum usturător și uriașul cerceta peretele din dos al acesteia, pe care începuse să se prelingă de pe acum o flacără subțire.

— De ce tocmai prin spate, unde s-a întezit atât de mult incendiul?

— Nu-ți dai seama că focul a fost pus anume în dosul colibei, deoarece se dorește a fi scoși afară prin față. Sau poate că încercăm să părăsim coliba pe ușa? Aici în spate nu ne așteaptă nimeni.

— Ești foarte prudent, domnule Farrow, mi-am făcut un calcul greșit.

Petre s-a aruncat de mai multe ori cu întregul său corp înainte, până când, în cele din urmă, acesta a cedat și s-a prăbușit cu zgomot. În același moment îl lovi în față un val de căldură și bucăți aprinse. Uriașul și-a adunat toate puterile și a țâșnit afară prin deschizătura făcută. Fumul des îl împiedica pe George și pe pastor să mai vadă ceva.

— E vremea să o zbughești și dumneata, părinte Morton, ca să ajungi nevăzut direct în desiș pe după colțul colibei.

Și tânărul l-a împins pe misionar spre spărtură.

— Însă nu pot să te las singur, eu...

— Haide! Haide! Grăbește-te!

George aproape că l-a îmbrâncit, astfel încât acestuia nu i-a rămas altceva de făcut decât să sară prin spărtura din perete.

Norii de fum îl sufocau, așa că George a sărit imediat după el. Scânteile și așchiile aprinse îi pârzoleau părul de pe cap. Fumul îi împiedica vederea, orbindu-l. A iuțit pașii și s-a lăsat de îndată amețit la pământ. Însă înainte de a-și putea da seama că nimerise într-o cursă, a primit o puternică lovitură de pumn și a căzut într-o parte. O mână i-a astupat gura și l-a împiedicat să scoată vreun strigăt.

George a dat din picioare încercând să se smucească, dar a fost în zadar. Prin fața ochilor a scânteiat lama unui cuțit și a fost târât lângă focul mocnit. La scurt timp după asta cineva l-a adus alături și pe Petre.

Pe platoul așezării au răsunat strigăte de bucurie când focul a fost atârnat. Câțiva vânători de capete au încercat să stingă incendiul de la colibă, dar nu au izbutit.

Manto era așezat aproape de foc când i-au fost aduși George și Petre. Șeful tribului i-a examinat pe cei doi prieteni, apoi i-a făcut un semn vrăjitorului. Șamanul s-a apropiat cu o privire înverșunată. Ochii îi scânteiau de ură.

— Individul ne mănâncă din priviri, a spus Petre, trebuie să-i meargă cam prost.

— A suferit un eșec mare, Petre și încearcă acum să și recapete prestigiul.

— Asta-i neplăcut pentru noi, mai ales pentru mine. În sfârșit am destulă tărie ca să îl înfrunt!

— Taci, a șuierat șamanul, nu vorbi decât atunci când îți poruncesc!

— Nu ne poate porunci o sperietoare ca tine și încă una care vorbește, i-a întors-o uriașul.

— Petre, l-a prevenit George, situația noastră nu este chiar așa de bună.

— Mă voi reține, George, dar când îl văd pe acest individ, sunt gata să plesnesc.

— Te sfătuiesc să taci și să vedem ce se mai întâmplă.

Vrăjitorul se umfla în pene, arătându-se plin de importanță.

— Acesta își dă din nou aere, a spus Petre, cu siguranță că nu m-a înțeles încă.

— Liniște, a mârâit șamanul și a pășit lângă uriaș.

— Fii atent, a strigat George către vraci, trage-te înapoi!

Acesta l-a privit mirat, dar s-a oprit.

— Retrage-te, a repetat tânărul avertismentul. Albul este și el un vrăjitor foarte mare și te poate termina pe loc.

Șamanul a izbucnit în râs:

— Cum poate fi un mare vrăjitor, el nu are nici un mijloc care să îl ajute.

— N-are nevoie de el, i-a explicat George, îi știe numele. Numele acestuia îi dă puteri și îl face de neatins.

— Trișorule, mârâia Petre între timp, netrebnicele și șarlatanule!

Cele auzite păreau să nu-l facă chiar prea sigur pe vrăjitor și din prevedere, a dat un pas înapoi. N-a părăsit însă câmpul de bătaie, altfel ar fi fost blamat întotdeauna de întregul trib.

Petre a găsit între timp o nouă stratagemă și a început pe neașteptate să-și clatine capul încolo și încoace. Aceasta l-a nedumerit pe vraci care a făcut un pas înapoi. George a rămas și el surprins, de abia reținându-și râsul de naivitatea acestor oameni primitivi, fot ceea ce nu înțelegeau, cum era de așteptat, le tulbura în chip spectaculos încrederea. Un om, care era destinat să moară, îi făcea să fie cuprinși de frică. Dacă el n-ar fi procedat așa, atunci ar fi fost pierdut. Având această comportare, Petre l-a speriat pe vrăjitor. Când acest personaj intenționează să îi păcălească pe consăngenii lui de trib, aceștia socotesc că tot ceea ce li se spune sau li se cere pornește de la o putere supranaturală.

În acea clipă căpetenia s-a ridicat și pășind spre vrăjitor, a poruncit ceva cu voce răsunătoare.

— Dacă aș putea să înțeleg ce vorbește, aș fi cineva, a chibzuit George.

Vraciul s-a apropiat imediat de Petre. Chipul îi era asemănător cu o mască. L-a privit fix pe uriaș, apoi a mai făcut câțiva pași înainte. George îl observa pe indigen cu atenție și și-a dat seama neîntârziat că acesta era silit să ia o hotărâre supremă, dacă vroia să-și mențină în continuare încrederea tribului său. Altfel, convingerea în puterea vraciului de a săvârși vindecări și miracole ar fi părut fără speranță în viitor și s-ar fi năruit.

Cam toate acestea au trecut prin mintea lui George. Un vrăjitor care dă greș nu mai are nici o nădejde. Așadar, în caz contrar vraciul ar fi fost fără valoare, eliminat și în același timp, i-ar fi făcut un mare serviciu pastorului Morton.

Șamanul a apucat în mână o secure de o formă ciudată și balansându-și încet capul, a început să danseze de pe un picior pe altul.

— Mișcările lui au un rost, a strigat Petre. Vraja sa e simplă, cine îi pune la îndoială puterea, trebuie să fie ucis!

Vrăjitorul nu i-a acordat însă atenție și a început să-l ocolească încet pe Petre. Uriașul a rămas însă liniștit pe locul său și nu lăsa să i se vadă nici o slăbiciune. Se afla chiar lângă George, care acum era prevenit.

Tânărul chibzuia febril cum să poată îndepărta primejdia de moarte ce-l amenința pe protectorul său, dar nu-i trecea nimic prin minte. Pistoalele le fuseseră luate de sălbatici și zăceau

unde pe jos. Tânărul își dădea seama că în orice clipă se putea dezlănțui infernul.

Deodată, șamanul ajungând foarte aproape, în spatele lui Petre, s-a aplecat spre el amenințător. George și-a ridicat neliniștit capul și uriașul i-a înțeles gestul. Dacă ar năvăli amândoi dintr-o dată asupra unui asemenea om laș, a socotit el, această aventură ar fi însemnat un risc mare, dar și o speranță de salvare.

Vraciul și-a înălțat securea și-a încordat corpul pentru a lovi, însă a rămas dintr-o dată așa ca împietrit.

Uriașul aștepta un semn de la George, însă acesta nu mai venea. Tânărul își fixase o privire nedumerită în direcția în care se afla vrăjitorul. Ce se întâmplase?

George a înțeles cel dintâi ce se petrecuse: el a văzut o săgeată subțire înfiptă între omoplații șamanului. Dar cine trăsese în el?

Vânătorii de capete s-au grăbit să se apropie, îmbulzindu-se în jurul vrăjitorului întins la pământ. În ochi li se citea groaza. Manto a rostit din nou cu voce tunătoare o poruncă către războinicii săi și aceștia au ridicat corpul celui doborât.

George rămăsese pe locul său fără a fi băgat în seamă. Și-a aruncat repede privirea în jur, dar nu se uita nimeni la el. Era cea mai bună ocazie de a fugi de acolo. Deja vroia să se furișeze într-o parte, când deodată pe umeri i s-a așezat o mână.

— Rămâi, a spus un glas poruncitor.

Tânărul a privit chipul hotărât al căpeteniei.

— S-a terminat cu vrăjitorul, a mârâit mânios Manto. Un neputincios. Voi i-ați întins cursa! În aceeași clipă a izbucnit în desiş țipătul de moarte al unui om. George a tresărit puternic. Imediat s-a gândit la săgeata aceea ucigătoare și la Baga. Era cu puțință oare ca acesta să-și găsească sfârșitul acum? A răsunat din nou un strigăt întrerupt subit, iar din altă parte a trosnit o împușcătură. George s-a uitat nedumerit în preajmă și chiar căpetenia Manto s-a înfiorat brusc.

Petre s-a apropiat încet:

— E Barth, a șoptit el lui George.

Și adresându-se lui Manto, a spus mai tare:

— Suntem mulți și puternici și vrem să te facem prietenul nostru.

Șeful s-a arătat foarte îndârjit și a clătinat energic din cap:

— Manto n-are teamă, în colibă sunt prizonieri albi, Manto e puternic.

Petre și-a încruntat privirea. În jur se află doar câțiva vânători de capete, s-a gândit el, oare putea să-l doboare pe Manto, sări elibereze pe camarazi și să fugă? Uriașul a

chibzuit timp de o secundă. Dar chiar atunci s-au reîntors ceilalți vânători de capete ai lui Manto, aducându-l cu ei pe... Baga.

— Baga, trebuia mai bine să fi dat o raită până la submarin, a murmurat Petre. Acum nimeni de acolo nu știe ce s-a întâmplat cu noi.

Vânătorii de capete l-au adus pe ajutorul pastorului până lângă cei doi camarazi. Băștinașul se ținea mândru, cu capul sus.

George s-a întors spre el:

— Avem parte de un mare ghinion, Baga, acum părintele Morton a scăpat, în schimb ai ajuns tu prizonier.

Chipul băștinașului a rămas neînduplecat:

— Eu l-am ucis pe omul diavolului și nu-mi mai este teamă de fel!

În acest timp câțiva sălbatici s-au adresat căpeteniei, vorbindu-i cu însuflețire. Se vedea că Manto nu era impresionat de cele auzite.

— Ce vor acești indivizi? a întrebat George.

— Ei sunt frații celor doi oameni pe care i-am ucis eu în desiș, a spus Baga liniștit și acum îmi cer capul.

— Manto pare să fie de acord cu asta, l-am văzut aprobând din cap.

— El și-ar păstra bucuros capul meu pentru sine.

— Cu siguranță că le-ar dori și pe ale noastre, a adăugat Petre, asta l-ar satisface în întregime.

— Spune, Baga și George a pășit chiar în partea unde se găseau cei doi băștinași răzbunători, te pot ucide chiar imediat?

— Da, domnule, nu mai este vreme pentru o petrecere triumfătoare.

În fața lui Baga, foarte aproape de el, se proțăpea un vânător de capete gigantic. În mână ținea o secure, pe care o răsucea jucăuș încolo și înapoi. Un al doilea vânător de capete stătea mai la o parte și îi vorbea răstit lui Baga.

George și-a lăsat în jos buza inferioară, fiind gata în orice clipă să intervină. Nu putea admite ca Baga să fie ucis pur și simplu, l-a aruncat o scurtă privire lui Petre. La fel și prietenul său era pregătit. Acesta stătea aplecat înainte, ceva mai în fața vânătorului de capete cu securea. Tânărul cunoștea această poziție. Dacă adversarul schița vreo mișcare, atunci uriașul ar fi sărit cu cea mai mare promptitudine.

Cu toate acestea n-a fost nevoie să intervină. Deodată în văzduh a răsunat un strigăt înspăimântat. Baga a luat-o la fugă urmărit de privirile lui George și Petre și s-a oprit mut de emoție la marginea desișului.

Spre el venea agale pastorul Morton.

Capitolul V

Salvare scump plătită

— O asemenea cutezanță e de necrezut! s-a mirat George.

Baga s-a grăbit spre pastorul Morton și s-a înclinat în fața acestuia. Încurcat, vânătorul de capete cu securea nu mai știa ce să facă. Pe fața lui se citea că îi era teamă de Morton.

Misionarul le-a explicat celor doi camarazi îndată ce s-a apropiat:

— Am aflat că se intenționa ca Baga să fie ucis și de aceea am revenit.

— Credeam că acum erai la submarin, i-a întors-o George supărat.

— Nu puteam, totuși, să vă las singuri.

— Părinte Morton – și George a respirat adânc – acum suntem cu toții prizonieri, însă dacă ai fi făcut de îndată un drum până la tatăl meu. Poate chiar în ultima clipă am fi fost până la ultimul din noi eliberați.

— Eu nu sunt un luptător, domnule Farrow și gândesc în alt fel. Îmi este nesuferită orice violență. Dacă pe acești oameni de aici i-aș putea aduce în acest timp pe calea credinței, atunci n-ar fi nevoie de constrângere. Forța nu convinge, pe când pilda mea aduce supunere și umilință. Nu voi îngădui ca cineva să-l omoare pe Baga, atunci ar trebui ca mai întâi să fiu eu însumi ucis.

Pastorul a pășit spre Manto și a rămas lângă el. Apoi a început să vorbească, în timp ce Baga s-a alăturat celor doi camarazi, cu care a deschis la rândul său o discuție.

— Manto, nu vreau să curgă iarăși sânge, a spus Morton. Nu-i mai bine să fim prieteni?

— Tu îmi ești dușman, omule alb, din rândul aceloră în care nu găsim nici un prieten.

— Pentru ce te gândești întotdeauna numai la moarte? Nu este mai frumos dacă ai putea trăi liber, fără teamă, fără a fi nevoit să te ferești mereu ca din spatele celui mai apropiat tufiș să nu te pândească moartea?

Manto a strâmbat din nas:

— Eu nu tremur în fața nimănui, altora le e teamă de mine.

— Te socotești așadar de neatins?

— Cine ar putea să-mi facă ceva? Aici se face numai ce îngădui eu.

— Gândește-te la Ugo, la vrăjitor. Chiar și el a putut să moară.

— Ce înseamnă un slujitor al spiritelor față de un șef ca mine? Eu sunt Manto și stăpânesc vreo câțiva prizonieri albi,

care trib mai are așa ceva?

— Ești trufaș, Manto. Te avertizez că există o forță mai puternică decât tine, care l-a judecat și pedepsit până și pe vraci.

— Ugo a murit, el a fost un om ca toți ceilalți.

— Și cu toate acestea, tu te temeai de el.

Căpetenia a întârziat cu răspunsul:

— Trebuia să o fac pentru că aveam nevoie de Ugo pentru planurile mele. Și acum mi le-am împlinit.

Morton aridicat disperat ambele brațe în sus:

— Manto, îți atrag atenția că nelegiuirea te va nimici.

Căpetenia s-a ridicat în întreaga sa măreție impunătoare:

— De ce mă ameninți cu lucruri care nu există? Eu nu văd pe nimeni care să mă poată pedepsi. Dacă te omor acum, cine m-ar împiedica să o fac? Strig-o atunci pe puterea aceea ca să te ajute.

Manto și-a scos deodată un cuțit lung și i-a ridicat sus, deasupra capului. George a vrut să se repeadă asupra căpeteniei. Petre s-a dat puțin la o parte ca să-i deschidă calea printre doi vânători de capete. La rândul său, Baga s-a ghemuit gata să sară. Totuși a intervenit ceva neașteptat. Chiar înainte ca mana lui Manto să poată cădea, din desiș a răsunat o împușcătură, una singură. Manto a scăpat un țipăt și cuțitul i-a căzut din pumn. El și-a lăsat brațul în jos și a privit holbat la mâna străpunsă. În ochii se citea spaimă și nedumerire.

Atunci s-a auzit din locul de unde pornise împușcătura un strigăt.

— Barth, a spus cu voce joasă uriașul și George a confirmat clătinând afirmativ din cap.

Vânătorii de capete stăteau încrămeniți pe locurile lor și se uitau speriați la căpetenie. Totuși deodată fețele lor au luat o expresie amenințătoare. Deja privirile au început să se fixeze asupra albilor de lângă foc. Barth a înțeles primejdia și pistolul său a fulgerat de patru, cinci ori și la fiecare împușcătură îi zbura câte unui vânător de capete arma din mână. Atunci Morton a strigat ceva, cât a putut spre sălbatici și i-au răspuns răcnete de groază. George s-a grăbit să ajungă lângă Baga, ca să afle ce se întâmplă.

— Ce le spune?

— Le cere să fugă cât mai repede.

Baga a urlat și el niște cuvinte, ca ieșit din minți, spunându-le vânătorilor de capete să-și caute adăpost. Orbiți de teamă, aceștia au străbătut desișul, apoi s-a auzit cum corpurile lor plonjau în apă.

George și cu Petre se uitau după ei, apoi au prins să râdă în hohote răsunătoare. Barth a ieșit afară din desiș și a început să

râdă împreună cu ei. Chiar și pastorul Morton nu s-a putut reține și s-a alăturat veseliei generale.

— Ce le-ai strigat sălbaticilor în realitate? a vrut să afle George.

— Acum vă va lovi o pedeapsă ucigătoare, l-a lămurit Morton și firește că nu mi-am închipuit că vorbele mele vor avea un asemenea efect.

— De asta se face vinovat și Baga, care le-a strigat să fugă. Și acum îi vom elibera pe cei cinci marinari ai noștri.

Bucuria prizonierilor a fost mare. Ei nu putuseră să și dea seama de mersul evenimentelor, de vreme ce fuseseră legați și închiși în colibă. Apoi au pornit cu toții spre drumul de întoarcere spre misiune. Oamenii se grăbeau prin junglă, cu lămpile de buzunar aprinse și pistoalele în mâini, cu piedicile de siguranță trase. Baga călăuzea coloana, deoarece fără ajutorul băștinașului ar fi pierdut cu mult direcția. Totuși, la un moment dat, băștinașul s-a oprit pe neașteptate. El s-a întors spre Morton, care pășea în urma lui George, la coadă:

— Părinte, nu mai cunosc regiunea asta.

— Asta-i rău, George a răsuflat adânc. Știi cel puțin în ce direcție se află marea?

Baga a ridicat din umeri:

— Cerul e acoperit de nori și nu se prea văd stelele. Dacă va sufla vântul, atunci îmi voi da seama.

— De obicei Baga este o călăuză sigură, a intervenit Morton și până acum niciodată nu s-a rătăcit.

— Întrucât nu ne poate ajuta acum, va trebui să ne continuăm drumul până vom da de vreun luminiș. Haide, Baga, ne vom descurca cumva.

Oamenii și-au reluat marșul la noroc și într-adevăr, au ajuns îndată într-o rariște. Petre a clătinat din cap când a privit la stele.

— Cu ceva stăruință, vom reuși cu ajutorul lor să dibuim polul nord.

— Dar atunci Baga va trebui să înghețe, a zâmbit George pe sub mustață. Domnii mei, poftiți pe direcția o sută douăzeci de grade!

— De acord cu asta, s-a pronunțat Petre, mai ales că, după părerea mea, suntem destul de departe de pol.

Camarazii s-au avântat la întâmplare pe noua direcție și și-au reluat mersul cu hotărâre.

Un marș nocturn este cu totul ceva aparte și cere eforturi supraomenești. George era obosit, dar și torturat de gânduri negre, însă nu din pricină că se confruntase cu acel vrăjitor atât de ciudat, ci pentru simplul fapt că se afla pe o insulă

locuită de niște oameni atât de cruzi și de barbari. De aceea se impunea să fie și pe mai departe vigilent..

În sfârșit, camarazii au ajuns la mare. Dar țărmul nu era neted și accesibil ca cel din fața bungalow-ului lui Morton. Dimpotrivă, aici stâncile se ridicau drept în sus din mare și o parte din ele se îngrămădeau haotic, răsturnate pe plaja îngustă.

— Cunosce acest țărm, i-a informat pastorul. Avem de parcurs încă o cale lungă până la misiune.

— Atunci să-i dăm drumul înainte, după ce ne vom mai odihni puțin, deoarece mersul prin desiș a fost extrem de anevoios.

— Asta mi se pare corect, domnule Barth, s-a declarat de acord George, bucuros de propunere, deoarece și pe el îl cam dureau picioarele.

Așadar, aventurierii s-au instalat la marginea stâncilor doborâte. Sub ei, la o adâncime de vreo zece metri, marea se izbea de stâncile prăpăstioase ale falezei. Vuietul monoton al talazurilor îl îndemna să adoarmă.

— Cât de mult doriți să rămâneți aici? a întrebat George.

— O jumătate de oră, s-a grăbit să-și dea părerea Petre.

Tânărul a confirmat energic din cap și a închis ochii. Era timp de ajuns pentru a-și recăpăta puterile. Apoi s-a lăsat jos ca să ațipească puțin. L-a dezmeticit o atingere ușoară pe umeri și de îndată s-a trezit de-a binelea. A deschis încet ochii și l-a văzut pe Petre întins alături de el. Prietenul său i-a arătat un loc unde, la o depărtare de vreo treizeci de metri, erau îngrămădite niște pietroaie:

— Acolo este cineva.

George și-a încordat privirea dar nu a putut desluși nimic.

— Ai observat demult asta?

— De acum cinci minute.

Tânărul a privit îngrijorat la ceas:

— Am dormit totuși peste două ore.

— Nu-mi dau seama, domnule George. Ceilalți mai dorm încă, chiar și Baga.

— Dar Bath este treaz?

— Da, dar nu mi se pare tocmai în toane bune. Umblă nervos și mormăie de unul singur niște vorbe de neînțelese.

— O fi bolnav. Să-l mai întreb o dată, Petre?

— Mai târziu, domnule George, acum trebuie să supraveghem locul acela.

— Dar, totuși, ce ai văzut?

— Chipul unui vânător de capete. Acesta privea încoace, înspre noi.

— Să fie oare și alții?

— Poate fi numai o presupusă figură produsă de lumina lunii, dar stai, ce face acolo Barth?

— Șade, hai să-l deranjăm puțin.

— Hello, căpitane Barth, l-a strigat Petre și ridicându-se, a pășit spre englez, care privea în gol... Unde te uiți, căpitane?

Barth și-a întors capul:

— Am o durere de cap de nesuportat.

— Eu mă gândeam la altceva, de vreme ce privești atât de insistent înainte.

— Lasă-mă doar puțin, s-a scuzat insistent Barth, sunt cam obosit. Am să încerc o scurtă plimbare. Asta îmi va face bine.

— Desigur, dar să fii atent să nu părăsești locul, noi te vom urmări cu privirea.

— E cumva iarăși vorba de vânătorii de capete? Indivizii aceștia au pățit-o însă nu de ajuns. Deși au ispășit-o, se pare că o iau iarăși de la capăt.

Petre l-a tras pe englez iute la pământ. Mai târziu el a văzut o gaură provocată de o săgeată în interiorul bluzei lui Barth. În aceeași clipă a trosnit pistolul lui George și printre stânci a răsunat un țipăt.

— L-ai observat? a întrebat uriașul.

— Da, însă în altă parte, nu acolo unde ai spus. Probabil că l-am lovit în umăr.

— Atunci e o ocazie favorabilă și Barth a făcut un salt, năpustindu-se spre stânci...

Petre și cu George au luat-o la goană după el însă nu au putut să îl ajungă și Barth a dispărut după primul bloc de stâncă.

— Așteaptă, ticălosule, s-a auzit răcnetul lui Barth, după care a răsunat un strigăt reținut.

Ajunși la stâncă, George și Petre au cotit și ei după ea. Deodată prin fața lor a zbughit o siluetă întunecată. George s-a aruncat asupra fugarului fără să șovăie și l-a apucat pe băștinaș cu mâna de umăr. Acesta și-a pierdut echilibrul, a căzut la pământ și s-a rostogolit pe o parte.

— L-ai prins? a strigat Barth, reîntorcându-se în fugă.

— Da, zace aici, a răspuns tânărul, dar fii atent cu el, Mister Barth. Englezul a pornit spre sălbatic însă înainte de a ajunge, acesta s-a ridicat și a sărit într-o parte. Dar în acea clipă s-a ivit un om, un om, un nou adversar. Din fericire, cel ce se apropia era Baga, gata să intervină și el în luptă.

— Ridică-te, a strigat Petre, uitând că băștinașul nu avea. Cum să-l înțeleagă.

În clipa aceea George l-a recunoscut pe războinic.

— Acesta-i fiul căpeteniei Manto!

— Atenție, George, vrea să sară în mare!

— Nu-i ajută la nimic, Petre, sunt doar atâtea stânci în apă! Și dacă va încerca îl voi opri.

Totuși, avertismentul a fost prea târziu. Vânătorul de capete l-a ocolit pe tânăr printr-o mișcare bruscă, dar și-a pierdut echilibrul și s-a rostogolit în gol, spre stâncile de pe țărm.

— Nu-l mai putem ajuta! Și George s-a aplecat și a privit în jos, spre mare. O clipă, iată, se vede ceva.

— Într-adevăr, el este, a confirmat Barth, înclinându-se și el ceva mai mult, e întins pe muchia îngustă a unei stânci, dar din fericire nu a ajuns până jos.

— Trebuie să-l salvăm numaidecât, însă cum?

— Am să mă cobor eu agățându-mă de stânci.

— Dumneata, mai primejdios decât asta nu poate fi nimic, Mister Barth. Stânca este foarte netedă și în afară de asta extrem de alunecoasă.

— Vreți oare să-l lăsam să zacă acolo în plata Domnului? Poate că e posibil să mai fie salvat.

— Firește că vom încerca cu toții să-l scăpăm. Pentru aceasta treabă avem nevoie de o frânghie.

— Înainte de toate ne trebuie un om care să-i dea fără întârziere ajutor, a ținut-o pe a lui Barth. Eu cobor!

— Cred că e necesară foarte multă prudență, a intervenit uriașul, deoarece există pericol de alunecare și prăbușire. Oricum, cineva trebuie să se hotărască.

George a clătinat din cap, nu putea să-i schimbe hotărârea englezului, așa că s-a întors spre uriaș:

— Ne vom folosi de o frânghie lungă de pe submarin. Cred că Baga dacă s-ar grăbi ar putea să o aducă în scurt timp.

— Asta așa e, îi voi spune chiar eu.

În timp ce Petre îi explica băștinașului ce i se cerea, George îi informa pe camarazi, care se treziseră și ei, despre nefericita întâmplare ce avusese loc. Nu-l scăpa însă din ochi pe Barth, observând cum englezul pășea încolo și înapoi chiar pe muchia stâncii prăpăstioase.

Petre s-a apropiat de Barth:

— Așteaptă, totuși, stânca este aici foarte alunecoasă.

— Nu pot suporta să știu că acolo jos zace un om care are nevoie de ajutorul nostru. Stai, ai auzit?

— N-am auzit nimic.

— A gemut. Am înțeles chiar destul de deslușit.

— Cu toate acestea nu am auzit nimic, căpitane Barth. Mai așteaptă, vom încerca să ne unim toate forțele ce ne stau la îndemână.

— Se mișcă, a strigat Barth, iar foarte tulburat. Dacă va continua atunci se va prăbuși și s-a terminat cu el.

Și fără să-l poată reține uriașul, el a început să coboare. Câțiva oameni îl luminau deja de sus cu lanternele, urmărind cu răsuflarea tăiată drumul urmat de englez.

George a vrut să-și dea drumul după el, dar Petre l-a oprit din toate puterile:

— N-are nici un rost, George. Ce folos ar fi dacă ai să ajungi la băștinaș, fără nici o posibilitate de a-l ajuta.

— Dar Barth este mult mai neajutorat decât noi. Așadar, ce va face el de unul. Singur?

Petre a ridicat din umeri:

— Asta nu o știu. Nu-i chiar atât de neputincios încât să moară din asta.

— Oricum ar fi, nu pot trece atât de ușor peste asta, Petre. Dar ia stai, de ce ne-o fi urmărit fiul lui Manto?

— Cu siguranță că a intenționat să e răzbune pentru rănirea tatălui său.

— Hello, părinte Morton, strigă-l pe băștinaș și spune-i să rămână acolo nemișcat, a ajuns de jos glasul lui Barth. Spune-i că nu merg să-lucid, ci să-l ajut.

Morton s-a aplecat înainte și a transmis spusele lui Barth. I-a răspuns o exclamație de mirare și părintele a repetat cuvintele englezului. Vânătorul de capete a rămas liniștit pe locul său. De bună seamă că înțelegea că orice mișcare nechibzuită l-ar pierde.

Barth a coborât tot mai jos și îl despărțeau numai vreo doi metri de cel căzut.

— Aproape că a ajuns, a murmurat George, însă i se cere foarte multă atenție.

— Nu l-am subestimat niciodată pe Barth, a afirmat Petre, putem fi mândri cu un asemenea tovarăș.

— Iată, că a ajuns chiar lângă băștinaș, va avea oare loc unde să stea?

George a observat că englezul se găsea, în sfârșit, exact la locul unde trebuia. Picioarele lui Barth se sprijineau pe numai zece centimetri din muchea stâncii și se proptea de peretele stâncos ca să nu cadă. Sălbaticul a arătat spre mâna sa stângă. Barth a confirmat din cap, înțelegând că rănitul avea brațul rupt. Printr-un semn l-a făcut pe om să priceapă că trebuie să se ridice.

Era o treabă grea și periculoasă, iar Barth a fost nevoit să-și adune toate puterile pentru a ajunge până la ol. Acum cei doi oameni se aflau alături, într-o oarecare siguranță.

Englezul și-a scos pumnul, iar sălbaticul l-a privit cu spaimă. Dar albul i-a făcut un semn răzând.

— Vreau să te ajut, i-a vorbit el liniștitor indigenului. Haide, dă-mi brațul ca să-l pansez.

Barth i-a întins pumnul pe antebrațul fracturat scoțându-și batista, a înfășurat-o cu băgare de seamă pe locul rupturii. Acum mâna îi era cât de cât protejată, astfel încât o mișcare neprevăzută să nu îi provoace dureri prea mari.

— Hello, Mister Bart, a strigat George de sus, putem să facem ceva pentru dumneata?

— În momentul de față nimic.

— Pot să cobor jos la voi?

— Nu mai ai loc aici, n-are sens, mulțumesc mult.

Aventurierii hotărâseră ca mereu doi dintre ei să lumineze spațiul până jos cu lămpile de buzunar, pentru ca Barth să poată vedea. Înainte de toate era nevoie ca ei să-și concentreze întreaga atenție asupra a ceea ce se întâmpla cu cei doi. Oricum Barth și cu vânătorul de capete așteptau pe locul unde se găseau și nu riscau să facă nici o mișcare, deși celor doi nu le rămânea de urcat decât vreo cinci metri până sus. O cădere de la înălțimea aceea ar fi însemnat cu siguranță moartea...

*

* *

Timpul trecea încet. Barth simțea cum îl copleșea oboseala. Își ținea cu greu ochii deschiși, privind țință înspre marea presărată cu stânci ascuțite. A încercat să-și alunge gândurile negre; acum, aici în Malaita, se afla împreună cu un vânător de capete, oricând în primejdie să se prăbușească peste stânci. Era o situație ciudată. Cu puțin înainte dușmani, acum hotărâți să se ajute reciproc. Și deși alături unul de altul nu puteau nici măcar să se înțeleagă între ei.

Pe măsură ce gândurile îl părăseau îl lăsau treptat și puterile. Deodată a tresărit din toată ființa și era cât pe ce să se răstoarne. Numai mișcarea rapidă a băștinașului, care l-a apucat cu mâna validă, i-a împiedicat căderea în ultima secundă.

Atunci englezul a fost auzit vorbindu-i. El îi povestea despre patria sa. Sălbaticul îl asculta atent. Ce-i drept nu înțelegea nici un cuvânt, dar vocea gravă a lui Barth avea pentru el ceva încurajator.

Au trecut așa patru ore de așteptare dureroasă.

Apoi s-a crăpat de ziuă și s-a făcut dimineață. Curând după asta a apărut în sfârșit și Baga. Cu el a venit căpitanul Farrow, doctorul Bertram și cinci marinari. Aceștia duceau destulă frânghie pentru salvarea celor doi. S-a dat drumul imediat unei funii, la capătul căreia era prins un fel de scaun pentru șezut.

Cuprins de bucurie, Barth a făcut un semn cu mâna spre cei de sus și a strigat:

— A durat destul de mult!

— N-a mers chiar așa de repede, i-a răspuns căpitanul Farrow, ca să te scăpăm din situația dumitale atât de neplăcută și de prelungită.

Cum era de așteptat, Barth l-a ajutat mai întâi pe vânătorul de capete să ia loc pe instalația improvizată. Apoi a cerut ca omul să fie ridicat și acesta a ajuns sus fără nici un incident. Doctorul l-a luat imediat în primire. Băstinașul nu s-a opus să fie bandajat și a rămas în continuare pe loc, nedând semne de îngrijorare după ce doctorul și-a terminat treaba, între timp a fost lăsată în jos frânghia pentru Barth.

— Cu băgare de seamă și încetișor, Mister Barth, i-a strigat George, vrem să te avem iarăși sus, sănătos printre noi.

Barth a făcut semn să fie mai aproape de el funia, ca să-l poată prinde capătul acesteia, cu locul de așezat, în cele din urmă a apucat-o și a aruncat un picior peste fragmentul de lemn ce ținea loc de scaun, pentru a se așeza pe el. Când a vrut să-l treacă și pe celălalt picior, s-a agățat de frânghie cu tocul încălțăminteii. Scaunul a fugit înainte și cu mâinile întinse în gol, el s-a dat instinctiv înapoi, pierzându-și echilibrul. Barth n-a mai avut pe ce să se sprijine și s-a prăvălit în adâncul de sub el.

George a rămas ca împietrit secunde lungi, apoi a răcnit îngrozitor marinarilor ce țineau frânghia:

— Opriți-l! Și, fără să șovăie o clipă, a apucat odgonul și s-a lăsat pe el în jos. Marinarii i-au dat drumul încetișor, până ce tânărul a ajuns la Barth. Englezul zăcea pe o parte pe una din stâncile din mare. El l-a privit pe George cu ochii mari.

— Domnule Barth, ce-i cu dumneata?

— S-a terminat... George... s-a sfârșit totul.

— Am venit să te ajut. Te poți mișca?

George a pășit până la jumătatea corpului în apa ce se lovea în talazuri de stânci, pentru a-l trage înspre el.

— S-a sfârșit, George... nu mă mai poate ajuta nimeni...

Tânărul s-a prins cu putere de stâncă.

— Acolo sus a venit doctorul Bertram, el poate sigur să te ajute.

— Nu George... coloana vertebrală... aah! Și a început să spună ceva pe șoptite. Ascultă... George... în portofelul me... e o hartă... însemnări despre niște aur... eu l-am... găsit, l-a mai auzit tânărul murmurând.

George nu știa ce să mai spună și se uita la chipul crispat de durere al omului pe care nu putea să-l ajute.

Apoi a sosit și doctorul Bertram. George i-a făcut loc acestuia fiind împins de un val. Doctorul l-a examinat cu băgare de seamă.

— Care-i situația, doctore?

Bertram și-a încruntat privirea câteva secunde, apoi s-a uitat grav în ochii lui George:

— Edward Barth a murit!

*

* *

O coloană tristă și tăcută a ajuns la curtea misionarului Morton. Pe o targă improvizată fusese adus corpul neînsuflețit al lui Edward Barth. Fiul lui Manto s-a dus direct spre targă și s-a oprit la căpătâiul răposatului.

— Îi vom săpa o groapa aici, a vorbit primul pastorul Morton.

Căpitanul Morton s-a declarat întru totul de acord, în vreme ce Petre și Kard erau ocupați cu săparea gropii, George i-a povestit tatălui său despre harta pe care i-o încredințase Barth.

Căpitanul Farrow s-a grăbit să ia hărțile englezului, vrând să afle dacă cel dispărut avea pe undeva vreo rudă sau moștenitori care să fie înștiințați.

Apoi Edward Barth a fost înmormântat. Pastorul Morton a rostit o rugăciune, iar căpitanul Farrow a socotit că era cazul să țină un scurt discurs în memoria camaradului și curajosului luptător pentru dreptate. În onoarea lui marinarii de pe submarin au tras o salvă cu cartușe oarbe deasupra mormântului.

George a suspinat adânc, cuprins de mâhnire. Se înțelesese foarte bine cu englezul și în cele câteva săptămâni de când Barth se afla pe submarin se legase între ei o relație strânsă de prietenie. Așa se face că tânărul nici nu băgase de seamă că la funeralii el împărtășise durerea cu un războinic din satul lui Manto.

De îndată ce s-a stins ecoul salvei, George a ajutat la acoperirea gropii. După asta, el împreună cu Petre și cu ceilalți s-au retras în stațiune, unde au isprăvit ultimele treburi. George a privit cu inima ușurată chipul tânărului sălbatic, pentru care Barth s-a jertfit ca să-i salveze viața. Lângă fiul lui Manto se afla Baga.

— Domnule, a spus Baga, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Fiul marelui Manto nu va mai lupta niciodată împotriva oamenilor albi. În afară de asta, el se va îngriji ca nimeni să nu mai facă vreun rău casei părintelui Morton și mormântului de aici. Fiul marelui Manto dorește să împărtășească credința stăpânului meu și îi va aduce la ea și pe ceilalți din tribul său.

George i-a întins mâna băștinașului:

— Asta-i minunat! Spune-i, Baga, că mă bucur foarte mult.

Baga i-a tradus vorbele după care cei doi indigeni au părăsit stațiunea misionarului.

Aventurierii au mai rămas încă două zile în Malaita și au putut să se convingă că fiul lui Manto se ținea de cuvânt. Influența lui era atât de mare, încât chiar și tatăl său a acceptat să devină prietenul misionarului.

Apoi aventurierii au pornit mai departe. Duceau cu ei amintirea unui șir de lupte împotriva unor oameni sălbatici și necruțători. În față, îi aștepta noi provocări, alte primejdii, poate mult mai înfricoșătoare..

Sfârșitul vol. 241 „**Ochi pentru ochi**”.

Volumul următor va fi intitulat:

„Evadare din iad”

Cuprins

Capitolul I Prizonierii vânătorilor de capete

Capitolul II Asaltul misiunii creștine

Capitolul III Întreceri vrăjitoarești

Capitolul IV Sfârșitul unui șarlatan

Capitolul V Salvare scump plătită

Cuprins

**În numărul următor
în colecția**

Aventurile
submarine **DOX**

Evadare din iad

ISBN 973-87289-0-8

Tipărit la CECONII
(0262)434391

Table of Contents

<u>Capitolul I Prizonierii vânătorilor de capete.</u>	<u>4</u>
<u>Capitolul II Asaltul misiunii creștine.</u>	<u>18</u>
<u>Capitolul III Întreceri vrăjitoarești</u>	<u>26</u>
<u>Capitolul IV Sfârșitul unui șarlatan..</u>	<u>36</u>
<u>Capitolul V Salvare scump plătită.</u>	<u>43</u>
<u>Cuprins.</u>	<u>55</u>

Table of Contents

Capitolul I Prizonierii vânătorilor de capete. 4	5
Capitolul II Asaltul misiunii creștine. 18	19
Capitolul III Întreceri vrăjitoarești 26	28
Capitolul IV Sfârșitul unui șarlatan.. 36	39
Capitolul V Salvare scump plătită. 43	47
Cuprins. 55	60